

Galateni - Comentarii H. Rossier

„Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin om, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat dintre cei morți, și toți frații care sunt împreună cu mine, către bisericele Galatiei: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Isus Hristos! El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin", (capitolul 1.1-5).

Tot capitolul din care am citat primele versete are drept subiect această chestiune esențială: Care este gândul lui Dumnezeu cu privire la om? Acest gând, El l-a exprimat de mai multe ori în Cuvântul Său. Este suficient pentru a dovedi faptul acesta să cităm un singur pasaj: „Terminați-o cu omul, a cărui suflare este în nările sale; căci ce preț are el?" (Isaia 2.22). Dar aici, potrivit întregului subiect al acestei epistole, apostolul înfățișează omul (sau: vorbește despre om) în raport cu slujba creștină. Există o slujbă adevărată și o slujbă falsă: „Slujba adevărată", cum a zis un frate, „este de la Dumnezeu, prin El și pentru El; slujba falsă este de la om, prin om și pentru om".

Se vede aici, chiar de la început, că învățătorii iudaizanți, acești frați prefăcuți, căutau să arunce dispreț asupra apostolatului lui Pavel, pentru că el nu fusese rânduit, ca cei doisprezece, de un Hristos în viață pe pământ, de la botezul lui Ioan până în momentul când, înălțându-Se la cer, El a fost despărțit de ei de către nor. Dar tocmai prin slujba lui Pavel, acești creștini se întorseseră la Dumnezeu, iar această slujbă avea punctul său de plecare într-un Hristos „înviat dintre cei morți". Acest cuvânt este de toată însemnătatea. Apostolatul lui Pavel nu avea deloc a face cu un Mesia iudaic. O nouă ordine de lucruri fusese introdusă prin învierea lui Hristos, inaugurată pe drumul Damascului, descoperită de Dumnezeu însuși (capitolul 1.15), pusă în activitate în Faptele Apostolilor 13.3-4. „De aceea", zice apostolul, „de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni după starea firească; și chiar dacă am cunoscut pe Hristos după starea firească, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta" (2 Corinteni 5.16). Învierea lui Hristos răspundea cu ușurință pericolului care îi pândea pe Galateni, al căror creștinism Vrăjmașul căuta să-l readucă la practica principiilor vechii creații, ca și cum aceasta n-ar fi fost iremediabil ruinată prin căderea omului. Cu totul dimpotrivă (versetul 4), moartea lui Hristos îi separase în întregime (smulși pentru a nu mai aparține de el în nici un fel) de „acest veac rău". Învierea din morți nu-i introdusese într-o ordine de lucruri cu totul nouă, invizibilă și cerească, în care nici un lucru vechi nu putea să găsească loc? Învierea imprima deci chiar de la început pecetea sa pe acești creștini, în pericol mai târziu de a se întoarce la lume, și care, de fapt, în oarecare măsură săvârșiseră deja această stânga împrejur.

Așa se explică faptul că acest capitol 1, și vom reveni asupra lui în amănunt, ne vorbește despre felul în care Evanghelia apreciază valoarea omului. Ce ruină! Ce dispreț divin când apostolul ne vorbește despre om și-i ia măsura prin Duhul Sfânt! „Caut să plac oamenilor sau lui Dumnezeu?" (1.10).

În afară de învierea care dintr-o dată pune capăt oricărei idei a unei religii bazată pe vechea ordine de lucruri (capitolul 1.1), avem acest adevăr esențial (pe care îl vom vedea imprimat pe tot capitolul 1 și mai departe) că omul nu are nici un amestec în Evanghelia încredințată lui Pavel. El nu este „trimis din partea oamenilor". Apostolatul său este absolut independent de orice influență, de orice izvor omenesc. El nu este nici „prin om". Omul nu a fost în nici un fel și în nici o măsură instrumentul acestui apostolat. De unde vine el deci? La cine să ne suim pentru a-i găsi originea? La Isus Hristos, când El S-a arătat lui Saul din Tars pe drumul Damascului, și nu înainte ca Dumnezeu Tatăl să-L fi înviat. Apostolatul care fusese mijlocul întoarcerii la Dumnezeu a Galatenilor nu avea alt izvor. Nu trebuia să cauți în el ceva care să-l lege, în orice ar fi fost, de tradiția iudaică. Punctul său de plecare se găsea în întregime în noua creație. Se vede în același timp aici acordul perfect între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul pentru a-1 proclama.

În aceste câteva versete vedem deci că Hristos a pus capăt prin învierea Sa la tot ceea ce este din om, după ce a pus capăt prin moartea Sa păcatelor noastre și ne-a smuls din lume, din „acest veac rău". În măsura în care suntem în firea păcătoasă suntem din lume. Îndreptățirea dată de lege, omul în firea lui păcătoasă și lumea merg împreună. Scopul lui Hristos dându-Se pe Sine însuși era cu adevărat potrivit stării Galatenilor. Aceasta pune capăt la tot ce ținea de lege. Legea rămânea fără îndoială, dar ea nu putea să se aplice la acest veac rău pentru a-1 face mai bun, pentru că el era cu desăvârșire stricat. Singură jertfa lui Hristos, care S-a dat pentru păcatele noastre, putea să ne scoată din el. Legea era deci fără putere asupra unor astfel de obiecte.

Veacul acesta este, pur și simplu, generația actuală, lumea actuală și mersul ei. Vedeți Luca 16.8; Romani 12.2; 2 Timotei 4.10; Tit 2.12, unde „veacul" este starea de lucruri prezentă în contrast cu aceea care trebuia să fie stabilită de Mesia. Problema fundamentală aici și, pentru acești Galateni, cea mai greu de acceptat, este că nu mai este nimic de așteptat de la om, că creștinismul a pus capăt omului în tot ceea ce el ar putea avea mai bun, pentru a introduce un om cu totul nou, înviat dintre cei morți.

„Toți frații" care erau cu Pavel dădeau aceeași mărturie. Ei erau, ca și el, de la Dumnezeu Tatăl și de la un Hristos înviat. De aici le venise harul și pacea. Aceasta nu are legătură cu legea, nici cu Mesia. Harul gratuit al lui Hristos ne-a dat această parte.

El a rezolvat, prin jertfirea desăvârșită de El însuși, chestiunea păcatelor noastre. Scopul Său, făcând aceasta, este de a ne smulge din acest veac rău. Noi nu puteam să fim smulși, atâta timp cât păcatele noastre erau asupra noastră. Prin păcat, veacul acesta, lumea actuală este calificată drept rea, fără nici o posibilitate de îndreptare și fără nici un amestec de bine. Marea problemă pentru Galateni era: Aparțineau ei, da sau nu, de veacul acesta? Dumnezeu Tatăl nostru, El însuși este interesat în acest lucru. Aceasta are legătură cu voia Sa și cu planurile Sale. Este un sfat între Tatăl și Fiul și aceasta face parte din slava veșnică a lui Dumnezeu. Înaintea acestei complete eliberări datorate voinței Dumnezeului nostru și Tatăl sunt motive să spunem: „A Lui să fie slava în vecii vecilor. Amin !" Veacul de acum a fost pe veci suprimat pentru creștin, la fel păcatul care se leagă de el; vecii vecilor se deschid în sfârșit peste el cu slava lor!

„Mă mir că treceți așa de repede de la cel care v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă evanghelie.

Nu este alta: dar sunt unii care vă tulbură și voiesc să strice Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă vestească o altă evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă vestește cineva ca evanghelie, alta decât aceea pe care ați primit-o, să fie anatema! Caut eu acum să satisfac pe oameni sau pe Dumnezeu?

Sau caut să plac oamenilor? Dacă aş mai căuta să plac oamenilor, n-aş fi robul lui Hristos" (versetele 6-10).

Nu este remarcabil că, atunci când este vorba de Pavel însuşi, ca om folosit pentru a duce Galatenilor Evanghelia, el dispăre? El nu mai este decât „cel ce îi chemase prin harul lui Hristos" (versetul 6). Vom întâlni alte exemple de acestea în cursul acestei epistole. Harul lui Hristos fusese totodată instrumentul şi subiectul prezentat Galatenilor; nu era acolo nici un rol pentru om. Totul era har curat, de aceea apostolul avea motive să se mire că au putut să înlocuiască un asemenea subiect atât de complet, atât de minunat, printr-o „evanghelie diferită". Nu este alta, nu sunt două vesti bune; dar această evanghelie a harului lui Hristos poate fi denaturată, stricată de om, întrebuinţată în scopuri rele. În mâinile omului, sub influenţa Satanei, această evanghelie denaturată trebuia să servească, şi aceasta voia duşmanul, la răsturnarea simplei credinţe a Galatenilor. „A vesti o evanghelie deosebită" însemna a adăuga ceva la Evanghelia care le fusese vestită; însă nu există nici un mijloc de a adăuga ceva la vestea bună a harului; ea era absolut perfectă în sine, absolut necondiţionată. Chiar dacă apostolul sau chiar un înger din cer ar face-o, să fie anatema, adică să fie expus în public, în ochii tuturor, ca tăiat (scos, suprimat) şi blestemat de Dumnezeu însuşi! Această teribilă sentinţă era asupra propriului său cap sau asupra aceluia al unui înger, al unei creaturi fără păcat care, în afară de îngerii căzuţi, nu luaseră niciodată parte la ceva asemănător cu căderea omului.

La versetul 9 el repetă: Ce primiseră ei? Li se prezenta Evanghelia aşa cum o primiseră, sau o evanghelie la care se adăugase ceva care o altera? De fapt, această evanghelie era capodopera lui Satan. Ea părea că ar conţine toată Evanghelia, fără să scoată nimic din ea, dar adăuga ceva la ea, puţin, cel mult unul sau două amănunte, care, în definitiv, veneau de la Dumnezeu, deoarece fuseseră poruncite de El, astfel, de exemplu, tăierea împrejur. Ei (aceştia) să fie anatema!

Se află la versetele 8 şi 9 două laturi (părţi) distincte ale acestei Evanghelii: mai întâi ceea ce Pavel vestise, după aceea, ceea ce ei primiseră. Priceperea lor putea fi, şi de fapt era incompletă. Aceşti învăţători mincinoşi se puteau socoti îndreptăţiţi să vină în ajutorul înţelegerii lor. Dar nu! Singură Evanghelia lui Pavel putuse să adauge ceva la ceea ce ei primiseră. Orice aşa-zis adevăr prezentat altfel era o cursă înşelătoare! Ceea ce ei primiseră prin apostolul Pavel venea direct de la Dumnezeu. Aceasta nu era o lucrare de compromis cu oamenii. Pentru Pavel: a-L satisface pe Dumnezeu, a-l fi pe plac lui Hristos, al Cărui rob era, aceasta însemna totul. Oamenii nu aveau nici un loc aici, nici pentru a-i satisface, nici pentru a le fi pe plac. Deci avem noi dreptate să spunem: Omul nu are nici un loc, nici o parte în lucrarea mântuirii şi în predicarea Evangheliei, decât prin păcatele lui?

„Fraţilor, vreau să ştiţi că Evanghelia vestită de mine nu este omenească, pentru că n-am primit-o, nici n-am învăţat-o de la om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos" (versetele 11-12).

Rămânea încă de dovedit că Evanghelia predicată de Pavel nu avea nici o obârşie în om. Ea nu era potrivită felului de a gândi al omului. Apostolul nu o promisese de la om. El nu o învăţase. Dacă el ar fi învăţat-o, omul l-ar fi învăţat. Din contră, originea sa era absolut divină. Ea îi fusese descoperită prin Isus Hristos; dar mai degrabă: descoperirea lui Isus Hristos este această Evanghelie, şi pe cine poate să descopere ea, decât pe El însuşi?

„Aţi auzit care era purtarea mea de altădată, în daism, cum prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu şi făceam prăpăd în ea şi cum eram mai înaintat în iudaism decât mulţi de o vârstă cu mine din poporul meu, fiind însufleţit de o râvnă nespuse de mare pentru tradiţiile strămoşilor mei" (versetele 13-14). Saul din Tars nu era deloc străin de această „evanghelie" făurită de om. El începuse prin a fi martorul ei cel mai de seamă şi după caracterul său cel mai înalt, deoarece legea fusese instituită de Dumnezeu. Acest prigonitor al creştinismului se baza, deci, în întregime pe om: el însuşi mai întâi, apoi neamul său, părinţii săi şi tradiţiile lor. Toate aceste avantaje făcuseră din el un vrăjmaş al lui Hristos şi al alor Săi. Dar acum istoria acestui vrăjmaş neînduplecat al lui Dumnezeu se sfârşise pentru totdeauna! Unde ajunsese ea?

„Dar când Dumnezeu — care m-a pus deoparte din pântecul mamei mele şi m-a chemat prin harul Său — a găsit cu cale să descopere pe Fiul Său în mine, ca să-L vestesc printre Neamuri, îndată nu m-am sfătuit cu carnea şi cu sângele (adică n-am alergat la ajutorul, la sfatul unui om), nici nu m-am suit la Ierusalim, la cei care au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors iarăşi la Damasc" (versetele 15-17).

Începând de atunci, totul vine de la Dumnezeu şi nu depinde câtuşi de puţin de om. Înainte ca Saul să fi intrat pe scena lumii, Dumnezeu însuşi îl pusese deoparte, chiar din pântecul mamei lui; după aceea Dumnezeu îl cheamă prin harul Său, în sfârşit vine momentul în care Dumnezeu descoperă pe Fiul Său în el. Pe drumul Damascului, Pavel sfârşeşte el însuşi istoria sa ca Iudeu şi ca om, şi pune ultima trăsătură de pensulă la portretul său de duşman neînduplecat al lui Dumnezeu.

Acum planurile lui Dumnezeu se împlinesc. Pavel devine evanghelistul lui Hristos printre Neamuri. Dumnezeu a început istoria lui chiar din pântecul mamei lui, înainte ca omul, Saul din Tars, să o fi scris pe a sa; dar Dumnezeu îl lasă să facă el finisarea. Nu mai este de acum înainte nimic de adăugat la tabloul omului: istoria lui este terminată.

Este vorba acum de a-L face cunoscut printre Neamuri pe Acest Hristos pe care Pavel nu-L voia, şi pe el însuşi Dumnezeu l-a ales pentru aceasta.

Dumnezeu dovedeşte aici, şi o va dezvolta în cursul acestei epistole, că există în acelaşi individ doi oameni în întregime opuşi unul altuia: omul vechi şi omul cel nou. Istoria omului vechi, ca şi povestirea sfârşitului său ne sunt date de două ori chiar din gura lui Pavel în Faptele Apostolilor. Iar istoria omului nou ne este dată aici în detaliu. Nimeni în afară de Dumnezeu nu poate determina momentul naşterii sale. El îl alege spre a-l fi de folos. El l-a pregătit mai dinainte; harul Său îl face să se nască. Descoperirea Fiului Său, a Celui de al doilea om, are loc; ea are loc fără nici o participare a celui dintâi (adică a omului vechi), decât că el nu suflă în acest moment decât ameninţare şi ucidere. De atunci Pavel devine purtătorul de cuvânt care vesteşte pe Hristos printre Neamuri, în acel mediu nelimitat. Iubirea lui Dumnezeu face să se reverse binecuvântări peste această mulţime nenumărată a Neamurilor, prin preţiosul Nume al Fiului Său unic. Acesta este faptul, dar îndată vechiul om nu opune nici o rezistenţă la aceasta; Pavel nu cere sfat nici de la carnea nici de la sângele care caracterizează pe omul vechi şi care nu au aici nici un rol. Arabia este pustie: simbol al absenţei oricărei resurse umane. Dacă Babilonul făcea parte din Arabia, s-ar fi putut părea că existau altădată resurse în el. Dar după aceea el revine la Damasc, origine a vieţii sale noi şi locul slujbei sale printre Neamuri.

„După trei ani m-am suit la Ierusalim să fac cunoștință cu Chifa și am rămas la el cincisprezece zile. Dar n-am văzut pe nici unul altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului. În cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint. După aceea m-am dus în ținuturile Siriei și ale Ciliciei. Si eram necunoscut la față bisericilor din Iudeea, care sunt în Hristos. Ele auzeau doar spunându-Se: „Cel care ne prigonea odinioară, acum vestește credința pe care altădată căuta s-o nimicească”. Și slăveau pe Dumnezeu pentru mine” (versetele 18-24).

A trebuit ca trei ani să se scurgă încă pentru ca Pavel să se suie la Ierusalim. În convertirea sa care îl desparte dintr-o dată de legăturile sale iudaice, totul este absolut subit; nimic asemănător în slujba sa. Aceasta din urmă este învățată încet și pe îndelete în zilele din pustie. Totdeauna este așa. Chemarea la slujbă este deodată și primește dovada sa imediată. Acesta a fost cazul lui Saul din Tars, cu ocazia convertirii lui: „Îndată a predicat în sinagogi pe Isus, că El este Fiul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 9.20); dar când este vorba despre pregătirea pentru slujbă, ea durează adesea cu atât mai mult cu cât slujba are mai multă întindere și putere. Cât de mult slujba, așa cum lumea creștină o înțelege, este diferită de felul acesta de a gândi!

În sfârșit, Pavel se suie la Ierusalim. El nu se duce să se alipească de aceia care erau apostoli înainte de el, nici ca să ia de la ei elementele slujbei sale, dar rămâne cincisprezece zile la Petru pentru a face cunoștință cu el și nu vede pe nici unul dintre ceilalți apostoli, în afară de Iacov, fratele Domnului. Pentru ce insistă el atât în a declara că nu minte? Pentru că trebuie să dovedească în toate acestea că nici omul, nici regulile date omului, nici dreptatea dobândită cu ajutorul omului, nici intervenția legii nu au nici o parte în lucrarea aceasta. Slujba sa avea o cu totul altă origine decât aceea a celor doisprezece, caracterizată în Faptele Apostolilor 1.21-22.

De la Ierusalim, apostolul se duce în ținuturile Siriei și Ciliciei, teritoriu în întregime păgân, unde activitatea sa nu ne este descrisă, pentru că ea nu face parte din scopul special pentru care el fusese chemat. Acest scop nu este din plin pus în lumină decât atunci când Barnaba și Saul sunt puși deoparte pentru lucrarea la care Duhul Sfânt i-a chemat și pleacă din Antiohia pentru a o împlini (Faptele Apostolilor 13.1-4). În timpul șederii sale în Siria și Cilicia, Pavel era necunoscut chiar la față adunărilor din Iudeea. Ele auzeau spunându-se doar că acest prigonitor de odinioară propovăduia acum Evanghelia și vestea credința pe care o nimicea altădată; și ele slăveau pe Dumnezeu din cauza lui. Nu Pavel, ci Dumnezeu era înaintea ochilor acestor creștini adunați și ieșiți din iudaism. După părerea lor, Pavel propovăduia ca veste bună credința, totalitatea adevărilor creștine dobândite prin moartea și învierea lui Hristos. Consecința lipsei lor de legătură personală cu apostolul era că orice ocazie le era luată de a-l slăvi pe Pavel, pe care ele nu-l văzuseră niciodată și că era dovedit că nu exista la el nici o întoarcere spre iudaismul de la care un Hristos slăvit îl smulsese deodată și pentru totdeauna.

Terminând observațiile noastre asupra acestui prim capitol, ni se pare folositor să rezumăm rolul pe care Dumnezeu îl recunoaște omului în slujba evangheliei. Acest rol, lucru profund umilitor, este absolut nul. Slujba nu este de la oameni, ca și cum ei ar fi izvorul, mijlocul sau instrumentul; ea nu este printr-un om, căci ea nu are nevoie de intervenția sa, nici de a fi recunoscută de el (de om) (versetul 1); ea nu se adresează omului pentru a-l satisface sau a-i fi pe plac (versetul 10). Propovăduirea lui Pavel nu era de obârșie omenească, nici învățată la școala omului (versetele 11-12). Omul eminent, Pavel însuși, fusese dat la o parte pentru a-l pune în locul lui pe Hristos, dar Hristos descoperit în el, într-un om nou, unit cu El, într-un om în Hristos!

Pentru a arăta cât de mult refuză Dumnezeu un loc omului în această epistolă, voi cita încă: capitolele 2.6-16; 5.3; 6.7 (a se citi trimiterile).

„După patrusprezece ani, m-am suit din nou la Ierusalim, împreună cu Barnaba, luând cu mine și pe Tit. M-am suit în urma unei descoperiri și le-am arătat Evanghelia pe care o predic printre Neamuri, dar deoparte, celor mai de seamă, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar. Nici chiar Tit, care era cu mine, măcar că era Grec, n-a fost silit să fie tăiat împrejur; și aceasta din cauza fraților mincinoși, furișaji și strecurați printre noi, ca să pândescă libertatea pe care o avem în Hristos Isus, ca să ne aducă la robie. Noi nu ne-am supus lor și nu ne-am potrivit lor nici măcar un ceas, pentru ca adevărul evangheliei să rămână cu voi. Cei care sunt socotiți ca fiind ceva — orice ar fi fost ei, nu are nici o importanță pentru mine: Dumnezeu nu caută la fata oamenilor — ei, cei socotiți ceva, nu mi-au adăugat nimic. Ci dimpotrivă, când au văzut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru cei nețiați împrejur, după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiați împrejur căci cel care lucrase în Petru pentru apostolia tăierii împrejur, lucrase și în mine față de Neamuri și recunoscând harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de părtășie, ca să mergem la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur. Ne-au spus numai să ne aducem aminte de săraci, și chiar așa am și căutat să fac” (capitolul 2.1-10).

Pentru a încheia subiectul rolului omului când este vorba de lucrarea lui Dumnezeu, rămâne încă de știut dacă cei mai de seamă nu puteau și nu trebuiau să aibă aici vreo parte. Apostolul tăgăduiește aceasta în chipul cel mai pozitiv: „cei care erau socotiți ca fiind ceva, orice ar fi fost ei, nu are importanță pentru mine... ei, cei socotiți ceva, nu mi-au adăugat nimic”. Acești frați mincinoși ar fi vrut să-i convingă pe Galateni că Evanghelia lui Pavel îi era sugerată de către frații ludei cu vază. Apostolul respinge cu indignare o astfel de presupunere. El tocmai a demonstrat până aici că adevărul pe care-l vestea nu avea absolut nimic de a face cu omul, decât pentru a-l mântui și a-l smulge din acest veac rău. Considerația este o impresie omenească, care se impune fie prin meritul, fie prin calitățile acelor care ne înconjoară. Ea nu are valoare în ochii lui Dumnezeu, căci „Dumnezeu nu caută la fața omului” (versetul 6) și orice ar fi fost ei, nu-i păsa apostolului, iar aceștia care erau mai de seamă nu-i adăugaseră nimic mai mult. Aceasta era în contradicție directă cu principiile iudaismului, care, cum se vede în evanghelii și în Faptele Apostolilor, atribuia acestui element un rol cu totul deosebit în lucrurile lui Dumnezeu. Adresându-se lor, apostolul nu avea nicidecum intenția de a se face aprobat, dar el dorea să îndepărteze toate piedicile pe care neștiința acestor oameni cu vază, care aveau încrederea publicului, ar fi putut să le ridice evangheliei sale.

În aceasta, ca în toate lucrurile, Dumnezeu îl călăuzea pe slujitorul Său pentru a-l face să acționeze cu înțelepciune. Se vede acest lucru într-un chip deosebit în cazul lui Tit. Acesta din urmă, fiind Grec, era nețiait împrejur și n-a fost silit la Ierusalim să se taie împrejur (versetul 3). Aceasta înde-părta cu totul orice pretext „fraților mincinoși, strecurați printre noi, ca să pândescă libertatea pe care o avem în Hristos Isus, ca să ne aducă la robie”. Caracterul lor, falsitatea lor, scopul lor, ura lor contra libertății creștine sunt, în câteva cuvinte, din plin puse în lumină aici — și iată ce Galatenii erau pe cale să primească în schimbul deplinei libertăți a slujbei Duhului! Apostolii Iacov, Chifa și Ioan înțelegeau bine aceasta. Ei nu erau doar considerați ca ceilalți, ci „priviți ca stâlpi”. Aceștia nu puteau să acționeze într-un alt sens decât Pavel și Barnaba, fără să nimicească lucrarea însăși la care fuseseră chemați.

Astfel Domnul însuși împuternicea și binecuvânta lucrarea Sa, încât ea a fost una printre Iudei și printre Neamuri.

Observați că nu există nici un gând la Pavel de a-și atribui lui însuși un rol. El zice: apostolii „Iacov, Chifa și Ioan... mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de părtășie”. Însă Barnaba însuși a fost prins în lațul fățărniciei unui apostol (Petru) și al celorlalți Iudei, dar el nu căuta în nici un chip să atenueze rolul pe care Dumnezeu l-a dat dintr-o dată acestuia din urmă în Evanghelia vestită Neamurilor.

„Dar când a venit Petru în Antiohia, i-am stat împotriva în față, pentru că era de condamnat. Căci, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu cei dintre neamuri; dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur. Împreună cu ei au început să se prefacă și ceilalți Iudei, așa că până și Barnaba a fost atras în fățărnicia lor” (versetele 11-13).

Intrăm aci în inima însăși a chestiunii cu privire la evanghelie. Admite ea, cum o afirmă apostolul Galatenilor, o ruptură completă de principiile altădată admise în legea lui Moise? Sau nu trebuia mai degrabă să recunoști, cum pretindeau învățătorii mincinoși, că aceste principii puteau fi admise cu condiția de a nu contrazice adevărurile aduse prin evanghelie? Așa era chestiunea. Notați bine că aceea ridicată în Antiohia nu era în aparență o chestiune esențială. Nu se putea să se unească mai degrabă la mesele luate în comun, cu frații cu care împărtășeau într-un chip mai complet felul lor de a vedea? Nu trebuia să se poarte cu menajamente unii față de alții și să se suporte reciproc? Ei bine! pentru a-și atinge ținta, Vrajmașul ia un drum ocolit și cu o supremă abilitate reușește să-l introducă aici pe Petru, apostolul cel mai capabil de a exercita o influență printre frați și de a se face ascultat. Venit la Antiohia, Petru, urmând drumul libertății creștine care nu făcea nici o deosebire între Iudei și Neamuri, Petru, zic, mânca împreună cu frații ieșiți dintre Neamuri, dar când câțiva frați au venit de la Ierusalim, de la Iacov, el s-a retras de la această masă în comun. Pentru acest fapt, el era de condamnat. Dacă el n-ar fi fost condamnat pe față prin fapta sa, Pavel n-ar fi putut să acționeze în public față de el, așa cum a făcut; dar a acționa altfel însemna a recădea el însuși în felul de a lucra prefăcut al fraților mincinoși. Nu putea să se înșele în privința aceasta.

Petru însuși, după ce umblase în libertatea evangheliei, revenea, din teama de opinie și de gândirea Iudeilor, la robia legii. Ce motiv pentru un apostol!

Nu acționase el odinioară la fel față de Hristos, amintire adânc umilitoare, în curtea marelui preot? Și această frică de opinie altora nu-l făcuse să-L tăgăduiască pe Domnul însuși? În definitiv, un act atât de simplu și cu o urmare atât de neînsemnată ca alegerea comesenilor avea rezultate care duceau la tăgăduirea evangheliei: teamă de om, întoarcere la jugul de care harul îi eliberase pe creștini, prefăcătorie înălțată în sistem printre frați, lipsă de sinceritate în umblare, capcană și poticnire pusă înaintea picioarelor fraților, și târându-l până și pe Barnaba, tovarăș al lui Pavel, apostol în atâtea ocazii al libertății creștine: acestea erau în mâinile Satanei cauzele și roadele unui fapt atât de puțin important în aparență.

Nu trebuie să veghem noi înșine în privința aceasta cu strictețe asupra faptelor noastre? Dacă noi suntem mai puțin în pericol ca odinioară de a recădea sub jugul legii, sub care, de fapt, n-am fost niciodată, n-am fi mult mai în pericol ca altădată de a ne întoarce la lumea de care harul lui Dumnezeu ne-a eliberat complet? Epistola către Galateni ne va da mai târziu ocazia de a reveni la acest pericol.

„Când i-am văzut că nu umblă drept după adevărul evangheliei, am spus lui Petru în fața tuturor: „Dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca Iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul Iudeilor?” Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoși dintre Neamuri. Totuși, fiindcă știm că omul nu este îndreptățit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim îndreptățiți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii, pentru că prin faptele Legii nimeni nu va fi îndreptățit. Dar dacă, în timp ce căutam să fim îndreptățiți în Hristos, noi înșine am fi găsiți păcătoși, este oare Hristos un slujitor al păcatului? Nicidecum! Căci dacă reclădesc lucrurile pe care le-am dăruit, mă arăt ca un călcător de lege” (versetele 14-18).

Pavel ne dă aici rezumatul vorbirii lui. Venind la Antiohia, Petru trăise ca Neamurile și nu ca Iudeii; părăsind acest mers la venirea Iudeilor de la Iacov, el silea pe Neamuri să se poarte ca Iudeii, restabilind sistemul deosebiriilor după Lege și prin urmare acela al faptelor legii, pe principiul cărora nici un om nu putea să fie îndreptățit. Dar, mai rău decât aceasta, în virtutea încrederii pe care i-o arătau Neamurile, în virtutea cheilor pe care i le încredințase Domnul pentru a le deschide împărăția cerurilor, ele aveau să se lase readuse la un sistem de îndreptățire pe temeiul faptelor legii în locul temeiului credinței în Hristos și al iertării păcatelor prin această credință (Faptele Apostolilor 10.43). Această simplă faptă a lui Petru pune deci în discuție temelia vieții creștine pe care el o propovăduise și îndreptățirea prin credință. Dacă pentru a veni la Hristos, Galatenii, revenind la obiceiurile legii, căutau să fie îndreptățiți prin ea, Hristos însuși era un slujitor al păcatului și învățătura Sa făcuse din ei, ca și din apostol, niște călcători de lege. Nicidecum! Era imposibil să admiți o asemenea enormitate: slujba pentru Hristos având păcatul drept obiect!

„Căci eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine. Nu lepăd harul lui Dumnezeu; căci dacă dreptatea se capătă prin lege, degeaba a murit Hristos” (versetele 19-21).

În contrast total cu slujba legii, Pavel, în versetele 19-21 ne va descrie propria sa slujbă și comorile pe care el le-a găsit în ea pentru el însuși. Două lucruri îl deosebesc pe creștin: 1) o viață în întregime nouă și 2) posesiunea Duhului Sfânt (capitolul 3). Să ne oprim acum la primul din aceste puncte. Observați că aici totul este personal. Acestea nu sunt principii abstracte, ci lucruri care au fost trăite și înțelese de apostol. „Eu, prin lege, am murit față de lege, zice el, ca să trăiesc pentru Dumnezeu”. Pavel îl întâlnise pe Hristos după învierea Sa; el învățase acolo că legea îl condamnă cu desăvârșire. El, omul drept sub lege, îl lepădase pe Hristos venit în har. Legea îl condamnă deci la moarte. Această sentință fusese executată, dar nu asupra lui însuși, care, fără aceasta, ar fi fost pierdut pe vecie. Ea fusese executată asupra altuia, asupra lui Hristos. Acolo era secretul mântuirii sale. Legea îl condamnase pe Hristos la moarte. Exercițând slujba sa, care era de a-l omorî pe Pavel, dar în persoana altuia, ea nu mai avea de acum înainte nici o putere asupra lui. Un om ghilotinat nu mai are nimic de a face cu legea care l-a executat. El este eliberat de lege prin moarte, deoarece moartea este condamnarea absolută și definitivă; în sfârșit, prin moarte el este eliberat, cum vom vedea mai târziu, de carne (firea păcătoasă) (Galateni 5.24) și de lume (Galateni 6.14). Un om cu totul nou a ieșit de aici. Prin judecata pe care El a purtat-o și a suferit-o în locul meu, Hristos a sfârșit-o cu toate aceste lucruri și El a sfârșit-o pentru mine. Acum El nu mai trăiește pentru aceste lucruri, El le-a părăsit prin moarte, eu deci de asemenea. El trăiește pentru Dumnezeu, pentru ca și eu să trăiesc pentru Dumnezeu. O viață de înviere a început pentru mine. Această viață are ca obiect pe Dumnezeu; mai ales despre lege este vorba aici. Legea L-a omorât pe Hristos, căci este spus: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn” (Galateni 3.13). Desigur, ea n-a găsit nimic de condamnat în El, nici o pricină de blestem; ea n-a găsit decât o perfecțiune absolută; dar un singur fapt, în afară de orice altă

pricină, blestemul era rostit prin Cuvânt asupra celui ce ocupa acest loc pe un lemn blestemat (Deuteronom 21.23). Dar acolo El a luat locul nostru în toată grozăvia lui. Toate motivele de blestem rostite contra noastră, El le-a purtat în har, socotindu-le ale Sale. Legea n-a omis nici una din ele; ea le-a enumerat pe toate. „Eu, prin lege, am murit”, dar „am murit față de lege”. Ea nu mai are nici o putere față de mine, așa cum nu mai are nici o putere asupra lui Hristos. „Prin lege eu am murit față de lege”. Eu am deci moartea înapoia mea, dar pentru ce? „Pentru ca să trăiesc pentru Dumnezeu”. Acela care a luat locul meu a murit. Unde este deci locul meu? În moartea Sa.

Dar Hristos nu mai este în moarte. Unde este El? Înviat, în cer și în slavă. El trăiește pentru Dumnezeu. Eu, la fel, trăiesc pentru Dumnezeu, așteptând să ocup același loc ca Hristos, căci eu sunt încă pe pământ, dar mort în ce privește viața mea veche și trăind o viață nouă, o viață de înviere. Această viață este în mine: Hristos trăiește în mine. De acum înainte viața mea nu va putea niciodată să fie despărțită de a Sa. Această viață nu cade sub simțuri; voi o vedeți după efectele sale. Înaintea ei, voi credeți adesea că aveți treabă cu vechea viață și noi vom vedea mai târziu pentru ce. Dar este o viață cu totul nouă. Un element cu totul nou o pune în acțiune, credința. Mai înainte, fără credință, aveam o aparență de viață, dar o aparență numai, căci această viață era moarte pentru Dumnezeu. Acum ea este o mare realitate. Este o viață de credință care se leagă de Fiul lui Dumnezeu și nu se mai leagă de primul Adam. Este o viață de iubire, de o iubire pe care El a dus-o pentru mine până la jertfirea de Sine Însuși. Murind prin lege, eu am murit față de lege. Trăind în credință nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Fără îndoială, eu trăiesc în carne și așa voi face atâta timp cât voi fi în această lume, căci carnea nu este moartă, dar eu pot să mă socotesc drept mort în ce privește carnea, cum mă socotesc mort față de lege, căci carnea nu mai este motivul determinant al vieții mele. Acest adevăr atât de important va reveni mai târziu înaintea ochilor noștri.

Prin iubire am învățat să-L cunosc pe Fiul lui Dumnezeu. El S-a dat pentru mine. Ce-L obliga la aceasta, dacă nu iubirea? El a murit în locul meu: El este victima (jertfa) care poartă pe cruce toată starea mea, toate faptele mele rele și nesfârșitele lor urmări, tot blestemul care este legat de ele, tot ceea ce se rezumă în acest cuvânt: „El a fost făcut păcat”. Desigur, vorbind astfel, Pavel nu făcea zadarnic harul lui Dumnezeu. Nu-i așa că harul ne-a dobândit îndreptățirea (Romani 3.22)? Dacă prin lege am fi dobândit-o, Hristos ar fi murit degeaba. Moartea Sa n-ar avea nici un scop!

Pentru a încheia, să rezumăm în câteva cuvinte, înainte de a trece la capitolul 3, ceea ce aceste prime capitole ne-au învățat despre lege. Legea nu dă dezrobirea, nici viața, nici puterea, nici un obiect ca motiv al mersului nostru; ea nu poate să-l declare nevinovat pe vinovat; ea nu poate fi un ajutor pentru el. Singurul lucru pe care legea poate să-l facă este să-l condamne și să-l omoare.

Dar acela care, prin credință, a primit viața, nu trăiește pentru sine. „Hristos trăiește în mine”, zice apostolul. El este în mine un izvor de viață, de părtășie, de bucurie divină, de dragoste sfântă, de lumină și de putere. Numai că eu trăiesc încă în trup (în carne), eu sunt încă în trup, dar cu însușirea de a mă dăruie în întregime „lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu măduarele voastre ca unelte ale dreptății” (Romani 6.13). Cât privește purtarea mea în această lume, eu trăiesc în credință în Fiul lui Dumnezeu și găsesc în El un motiv suprem pentru a trăi astfel: „El m-a iubit”.

Creștinul este deci mort față de lege (Galateni 2.19), față de păcat (Romani 6.11), față de lume (Galateni 6.14), față de învățăturile începătoare ale lumii (Coloseni 2.19-20). Dacă noi căutăm descrierea completă a unui creștin eliberat de lege, vedem că el este în Hristos; că Hristos este în el, viu (Galateni 2.20) și descoperit (Galateni 1.16); că Hristos este înaintea lui ca Ținta sa. Atunci dragostea este la lucru: „El m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.”

Voi atrage atenția, încheind, cât de incomplet ne dăm seama de scopul pe care l-a avut Mântuitorul nostru preaiubit murind pentru noi:

El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău (Galateni 1.4; 1 Corinteni 15.3).

El m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine (Galateni 2.20). Dumnezeu Și-a arătat dragostea Sa față de noi, prin faptul că pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi (Romani 5.8).

El a murit pentru a ne răscumpăra din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (Galateni 3.13).

El a murit pentru toți, pentru ca noi să nu mai trăim pentru noi înșine, în iubire de sine, ci pentru El (2 Corinteni 5.15).

El a suferit odată pentru păcate, pentru ca să ne aducă la Dumnezeu (1 Petru 3.18; Exodul 19.4).

El a murit nu numai pentru neam, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți (Ioan 11.52).

El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate (1 Petru 2.24).

El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune (Tit 2.14).

Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Adunare slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără pată (Efeseni 5.25-28).

„O, Galateni fără minte! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră Isus Hristos a fost prezentat ca răstignit? Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul, sau prin auzirea credinței? Sunteți așa de fără minte? După ce ați început prin Duhul, acum să sfârșiți în firea păcătoasă? În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă în adevăr a fost în zadar” (versetele 1-4).

După cele două capitole de prefață care se termină la versetele 19-21 ale capitolului 2 prin măreața descriere a unui creștin individual eliberat, intrăm, cu capitolele 3 și 4, în expunerea învățăturii din epistola noastră. Această expunere începe prin a pune sub ochii noștri starea de plâns în care, sub influența unei false învățături, căzuseră aceste adunări din Galatia. Cu ce termeni, aproape violenți, apostolul descrie această stare morală! Ruina era atât de aproape! Satan reușea să dea la o parte crucea dinaintea ochilor acestor adunări, crucea despre care apostolul, vorbind despre el însuși, spusese: „Sunt răstignit cu Hristos!” Cine putuse deci să-i înșele în chestiunea aceasta? Cine putuse să le aducă o astfel de nebulă? Termenul, „fermecat” (vrăjit) ne arată care este sursa satanică a acestei lucrări. Isus nu fusese prezentat ca

răstignit înaintea ochilor lor? De fiecare dată când ne așezăm la masa Domnului, nu vestim noi moartea Sa pe cruce până va veni El?

Părăsiseră ei crucea, această temelie chiar a mântuirii lor, despre care el le arătase că ea este sfârșitul întregii existențe a omului în firea păcătoasă (Galateni 2.20-21)? Cu mult mai mult încă, viața lor nouă, caracterizează prin darul Duhului Sfânt, își aflase ea originea în faptele legii: Fă aceasta și vei trăi? Nu, ei primiseră Duhul așa cum se primește totdeauna: Prin credința a cărei predicare ajunsese la urechile lor: „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluitți cu Duhul Sfânt al făgăduinței” (Efeseni 1.13). Putea Duhul să se împace cu firea păcătoasă? Imposibil! Crucea pusese capăt în întregime firii păcătoase. Prin credință, creștinul primise o viață nouă, în care nimic din ceea ce este din carne nu putea să intre. La aceasta din urmă (carnea) ar trebui să se adreseze de acum înainte pentru a fi făcuți desăvârșiți? Cuprinsul epistolei ne va răspunde la întrebarea aceasta esențială.

În capitolul 2.16, apostolul începe prin a stabili că pe principiul faptelor legii nici un om nu va fi socotit drept. El ne arată după aceea că creștinul, atât timp cât este pe pământ, duce o luptă continuă cu firea păcătoasă și că, dacă el este în luptă cu ea, Duhul poate în fiecare moment să câștige biruința și credința să aibă terenul câștigat (2.20). Iată pentru ce în pasajul nostru el arată nebunia de a sfârși prin firea păcătoasă, când s-a început prin Duhul. Putea Duhul să fie de acord cu carnea? Nicidecum: legea putea fi de acord cu ea. Cărnii i-a fost dată legea ca mijloc de a se îndreptăți înaintea lui Dumnezeu. Trebuia deci, după ce începuse prin Duhul, care împărtășește o viață nouă și cerească, să se întoarcă la firea păcătoasă care nu aduce nimic altceva decât condamnare?

Această viață a Duhului, unde îi condusesese ea chiar de la început? În suferințe; și acum, întorcându-se la lege, însemna că toate suferințele lor fuseseră zadarnice! "Cel care vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele legii sau prin auzirea credinței? Așa și Avraam, a crezut pe Dumnezeu și credința aceasta i-a fost socotită ca dreptate. Să știți, deci, că fii ai lui Avraam sunt cei care au credință. Și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți pe cei dintre Neamuri prin credință, a spus mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate Neamurile vor fi binecuvântate în tine”. Așa că cei care se întemeiază pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios” (versetele 5-9).

Este de remarcat, cum am notat la capitolul 1.6, că personalitatea apostolului dispare când Dumnezeu ne vorbește despre ceea ce El a lucrat prin mijlocirea sa. El este aici acela care vă dă Duhul și face minuni în mijlocul Galatenilor. Cu cât aceste daruri sunt mai înalte, cu atât mai puțin este loc pentru om, și aici iarăși se verifică, în legătura cu acest subiect, învățătura din capitolul 1 asupra omului. Galatenii primiseră Duhul și acest har continua în mijlocul lor prin darurile miraculoase. De unde provenea aceasta? Din credință și nicidecum din faptele legii. Avraam este exemplu în această privință. El a crezut pe Dumnezeu și aceasta i-a fost socotită ca dreptate. Avraam nu l-a avut pe fiul său decât pe acest principiu (al credinței). În afară de asta, vestea bună a binecuvântării Neamurilor nu depindea de un alt principiu, și în virtutea credinței ea a fost vestită lui Avraam și seminței sale. Să observăm în treacăt, cu privire la atacurile recente ale raționaliștilor contra Cuvântului, că preștiința absolută a lui Dumnezeu este atribuită aici Scripturii, căreia acești necredincioși nu-i acordă decât o valoare secundară.

„Căci toți cei care se întemeiază pe faptele legii sunt sub blestem, pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea legii, ca să le facă”. Și că nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin Lege, este evident, căci „cel drept prin credință va trăi”. Legea însă nu se întemeiază pe credință, ci ea zice: „Acela care va face aceste lucruri, va trăi prin ele”. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi — fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” — pentru ca binecuvântările lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca prin credință, noi să primim făgăduința” (versetele 10-14).

Deci, în loc de a ne așeza asemenea credinței, sub binecuvântare, legea ne așază sub blestem, căci legea nu însemnează: „a crede”, ci „a face” (Deuteronom 27.26); de aceea nu este deloc un munte Garizim, ci numai un munte Ebal pentru popor când a trecut Iordanul. De aceea de asemenea nu este vorba în Habacuc 2.4 de a face, ci de a începe prin îndreptățire și prin viața credinței. În Leviticul 18.5 ca și în Deuteronom este vorba de a face, apoi de a trăi; în Habacuc, de a crede, apoi de a trăi. Dar este ceva și mai mult pentru noi: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi”. Singurul Om care nu a meritat decât binecuvântarea, care n-a putut în nici un fel să fie atins de blestem, Acela a fost făcut ceea ce El nu era, blestem pentru noi, fără nici un motiv. Noi știm că iubirea Sa L-a făcut să Se încarce cu păcatele noastre și să ia asupra Lui judecata lui Dumnezeu pentru a ne elibera, a ne scăpa de păcate; dar lucrurile sunt prezentate pentru a face să iasă în relief absența completă de motiv pentru judecata care L-a lovit. Scriptura nu citează decât acest pasaj, despărțit de oricare altul: „Cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu” (Deuteronom 21.23). Atunci rezultatul binecuvântat nu se face așteptat: Binecuvântarea promisă lui Avraam vine peste Neamuri în Hristos Isus și noi primim prin credință Duhul făgăduit. Am văzut că prin credință era confirmată Galatenilor primirea Duhului Sfânt. Dar mai întâi faptul că acest dar (al Duhului Sfânt) le fusese acordat, nu putea să fie pus la îndoială nici o clipă, și nimeni nu se gândea să le-o conteste; și tot acest capitol este plin de două mari adevăruri: credința și Duhul. „Fraților, vorbesc potrivit omului, un testament, chiar al unui om, odată întărit, nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva. Dar făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „și semințelor”, ca și cum ar fi mai multe, și ca fiind una singură. „Și seminței tale”, adică Hristos. Iată ce vreau să zic: un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie anulată de legea venită după patru sute treizeci de ani. Căci dacă moștenirea ar veni prin lege, nu mai este prin făgăduință; dar Dumnezeu, în harul Lui, a făcut darul lui Avraam prin făgăduință. Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina fărâdelegilor, până când avea să vină „Sămânța”, căreia îi fusese făcută făgăduință; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor. Dar mijlocitorul nu este al unei singure părți, pe când Dumnezeu este Unul singur” (versetele 15-20).

Acum binecuvântările lui Avraam, credința, făgăduințele, ne aduc la legământ și legământul la Hristos. Ce loc are Legea în toate acestea? Nici unul. Făgăduințele i-au fost făcute lui Avraam. Aceste făgăduințe sunt rodul legământului lui Dumnezeu cu el. Ele sunt confirmate seminței lui Avraam, care este Hristos. Legea, venită după patru sute treizeci de ani nu schimbă nimic din făgăduințele făcute lui Hristos, sămânța lui Avraam. Astfel tot sistemul legii nu desființează, nici nu schimbă nimic din hotărârile neștrămutate ale lui Dumnezeu referitor la sistemul harului.

La fel este și cu moștenirea; noi vorbim de „moștenirea Neamurilor”; ea era dată lui Avraam prin făgăduință și nicidecum pe baza legii. Aceasta din urmă de altfel n-a dat niciodată nimic; ea totdeauna a pretins.

Scopul legii este cu totul altul. Ea a fost, remarcăți aceasta, nu dată, ci adăugată la un întreg sistem care exista în sine fără ea. Dar ea avea un scop: răul, păcatul. Ea era dată (pusă) pentru a-1 face să iasă în relief, căci ea schimba păcatul în călcare de lege concretă, reală: Ea a fost

adăugată din cauza fărâdelegilor care aduceau la judecată pe păcătosul convins. Toate acestea erau până la venirea lui Isus Hristos, sămânța care avea în păstrare promisiunile date prin har păcătoșilor. Legea avea un caracter pe care promisiunile nu-l aveau niciodată. Ea era un sistem dat prin îngeri. Ea nu avea, ca harul și promisiunea, izvorul său direct în Dumnezeu. Ea era, dacă s-ar putea spune astfel, un sistem secundar, cu un scop special, care nu era stabilit pentru veșnicie. Moise, care o dădea poporului, era mijlocitor între popor și Dumnezeu. Dumnezeu promitea, cu condiția ascultării din partea poporului, să-1 păzească și să-1 binecuvânteze pe acesta din urmă. Mijlocitorul, de altă parte, promitea din partea lui Dumnezeu să binecuvânteze poporul și din partea poporului să asculte de Dumnezeu. Acest sistem era în totul condiționat. Sistemul opus, acela al harului, îl prezenta pe Dumnezeu Singur (versetul 20) dăruind totul, necerând nimic și aceasta pentru ce? Din cauza lui Hristos, pe care orice binecuvântare este veșnic întemeiată.

„Atunci este oare legea împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o lege care să poată da viața, atunci în adevăr, dreptatea ar fi prin lege. Dar Scriptura a închis toate lucrurile sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor care cred, prin credința în Isus Hristos. Înainte de a veni credința, noi eram sub paza legii, ca închiși pentru credința care avea să fie descoperită. Astfel, legea ne-a fost îndrumătorul nostru spre Hristos, ca să fim îndreptățiți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumător. Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Voi toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici ludeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, ci toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței” (versetele 21-29).

Există deosebire esențială între lege și făgăduințe? Nicidecum. Aici apostolul introduce viața, în întregime în afara legii, și el arată ce scop avea Dumnezeu dând legea. Nu era acela de a da viața, căci legea nu avea puterea să o facă, ci de a arăta prin Scriptură că toate lucrurile erau închise sub păcat. Fără lege, care interzicea păcatul, niciodată totala pierzare a omului n-ar fi fost dovedită. Ar fi putut fi în orice clipă cazuri în care lucrul ar fi putut părea că scapă controlului sau ar fi dubios. Cu legea, nimic nu scăpa. De aceea nu rămânea omului decât un singur mijloc, credința care primește făgăduința fără condiție oferită tuturor pe temeiul harului.

La versetul 23, apostolul se adresează ludeilor. Nu pe Galateni îi menționează aici, ci pe aceia cărora le fusese dată legea. Cât despre Galateni, ei fuseseră „închiși” ca de altfel toate lucrurile, sub păcat (versetul 22); dar cât despre ludei, ei erau păziți sub lege, închiși acolo, în vederea descoperirii pe care principiul credinței avea să le-o aducă. Din acest punct de vedere, legea era îndrumătorul căruia i-a fost încredințat copilul mic, până ce avea să vină Hristos, aducând o îndreptățire nouă, aceea a credinței în Hristos.

Dar, credința fiind venită, ludeii nu mai erau sub un îndrumător, pentru că, zice apostolul, voi toți sunteți Galateni (Neamuri), ca și ludeii care au scăpat de tutela legii și de copilărie, fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus.

Totul era schimbat. Acești Galateni nu fuseseră botezați pentru Moise (1 Corinteni 10.2), ci pentru Isus Hristos. Însemnătatea botezului lor avea pe Hristos și nu pe Moise drept cauză; ei nu fuseseră botezați „în nor și în mare”. Cu Hristos se îmbrăca seră ei. Nu mai era vorba de ludeu, nici de grec. Orice deosebire: rob, liber, bărbat, femeie, dispăruse; toți erau una în Hristos Isus. Acești Galateni erau de acum înainte ai lui Hristos și prin urmare sămânța lui Avraam, moștenitori după făgăduința dată credinței.

În acest pasaj, orice pretenție de a readuce pe Galateni la lege a dispărut în întregime. Nu rămâne decât Hristos.

„Zic însă: cât timp moștenitorul este un copil, nu se deosebește cu nimic de un rob, deși este stăpân pe toate; ci este sub tutori și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi: când eram copii, eram sub robia principiilor lumii; dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei de sub lege, ca să căpătăm înfierea. Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!” Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu.

Odinioară, când nu cunoșteai pe Dumnezeu, erai robii celor care, din firea lor, nu sunt dumnezei. Dar acum, după ce ai cunoscut pe Dumnezeu sau, mai bine zis, după ce ai fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcăcioase, cărora vreți din nou să fiți robi? Voi țineți zile, luni, timpuri și ani. Mă tem pentru voi să nu fi lucrat în zadar printre voi” (versetele 1-11).

Aici apostolul ne arată, cum am remarcat deja în introducere, absoluta nepotrivire dintre religia firii păcătoase și religia Duhului. Principiile celei dintâi sunt aceleași în iudaism ca și în păgânism; principiile celei de a doua sunt bazate pe credință și pe har, carnea fiind definitiv condamnată la crucea lui Hristos. De altfel, Duhul lui Dumnezeu va reveni asupra acestui subiect când va fi vorba, în capitolul 5, de îndemnurile care decurg din învățătura expusă în capitolele 3 și 4.

Apostolul face să iasă în relief acum punctele de contact dintre religia ludeului sub lege și aceea a păgânului încă afundat în idolatrie. Mai întâi, ce erau credincioșii iudei înaintea ei să fie uniți într-un singur trup cu Neamurile și înaintea darului Duhului Sfânt? Ei, toți ucenicii, înaintea învierii și darului Duhului Sfânt la Rusalii, erau încă nevârstnici, ca de altfel toți credincioșii iudei sub lege, înainte de formarea Bisericii. Cu toate că destinați să moștenească totul, ei nu se deosebeau cu nimic de un rob. Demnitatea lor viitoare era ascunsă. Ei așteptau timpul, fixat de Tatăl, când aveau să fie declarați de El moștenitori.

Ce contrast între acest pasaj și descrierea unui creștin eliberat, în versetele 27-29 din capitolul 3! Și ar vrea să vă facă să vă întoarceți la starea de copil care „nu se deosebește cu nimic de un rob”, pe voi, fii ai lui Dumnezeu, care v-ați îmbrăcat cu Hristos! Nu este nicidecum chestiunea aici de a disprețui privilegiile iudaice acordate de Dumnezeu poporului Său, ci ne este arătat că ceea ce acest popor poseda era un timp de așteptare, având un cu totul alt scop decât de a-i dobândi o îndreptățire.

Însă ludeii erau de asemenea mai înainte înrobiți de „învățăturile începătoare ale lumii”. Acestea erau aceleași la un ludeu ca și la un închinător la idoli, care deși subjugat idolilor săi, avea aceleași principii pentru a-și atrage favoarea lor (a idolilor).

Aceste învățături, iată-le: Trebuiau să tină anumite zile și anumite lucruri (Coloseni 2.21); și Pavel îi muștră pentru aceasta și pe Coloseni în capitolul 2.20-21 și pe Galateni în capitolul 4.10.

Aceste două indicații porneau de la noțiuni în întregime străine de gândul lui Dumnezeu, dar pe care El le admitea pentru a-l convinge pe om de starea sa de păcat. Ele erau construite pe trei principii. 1) Omul este în starea de a fi făcut mai bun, perfect. El poate să se corijeze și să se amelioreze, pentru că există bine în el. 2) El poate deci să se apropie de Dumnezeu și să dobândească o îndreptățire pe care Dumnezeu să o poată accepta. 3) Lumea nu este condamnată. Însă creștinul adevărat, născut din nou este mort împreună cu Hristos față de toate învățăturile lumii. La toate acestea se găsește un răspuns în starea creștinului așa cum este descrisă în Galateni 5.1-5. A existat un moment în care starea aceasta provizorie a luat sfârșit în mod deschis: „împlinirea vremii a venit” prin trimiterea din partea lui Dumnezeu a „Fiului Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei de sub lege, ca să câpătăm înfierea” (capitolul 4.4-5). Acest cuvânt: „A primi înfierea” are, cum vedem în traducerea critică a Noului Testament de Darby, un anumit sens: „înfierea este primirea poziției de fiu, ca dar. A primi are aici o forță deosebită, este grecescul apolambano. Iudei sau păgâni, ei primeau această poziție ca un dar de la altul (căci ludeul era în robie sub lege; păgânul nu avea drept la nimic), adică de la Dumnezeu Însuși, în mod gratuit”. Este o întindere care depășește mult binecuvântările iudaice. De aici cuvântul „ca noi să primim”. Iudeii și păgânii primeau poziția de fii, ca dar gratuit de la Dumnezeu Însuși, pentru că ludeul era sub lege în poziția unui rob și păgânul nu avea nici un drept la binecuvântare. Din moment ce Iudeii și Neamurile au devenit fii prin credința în lucrarea lui Hristos, bucuria pentru relația aceasta este bine întemeiată. Dumnezeu trimite Duhul Fiului Său în inimile noastre și această legătură este atât de intimă și completă încât noi putem în același fel ca și Domnul Însuși, să trigăm: Ava, Tată! (vedeți Romani 8.15).

Nu suntem lăsați la aprecierea noastră personală, care ar putea să ne înșele, dar Duhul, în noi, care este un Duh de înfiere, dă mărturie că suntem copii ai lui Dumnezeu. Astfel că noi nu mai suntem robi, ca Iudeii, ci noi suntem toți, Iudei și Neamuri, fii și de asemenea moștenitori, făcuți așa de Dumnezeu Însuși.

La versetul 8, apostolul revine la Neamuri. Voi, Galatenilor, le spune el, în necunoașterea voastră de Dumnezeu erați odinioară robiți celor care din firea lor „nu sunt dumnezei” (2 Cronici 13.9). Ei puteau să aibă o religie, o preoție, mai multă sau mai puțină cunoaștere a gândurilor lui Dumnezeu, cum s-a văzut în cazul lui Ieroboam și al celor zece seminții, dar ei nu erau mai puțin robiți idolilor, ceea ce însă nu se putea nicidecum spune despre un ludeu. Însă, acești păgâni, Galateni, fiind convertiți, cunoscuseră pe Dumnezeu sau, mai degrabă, căci cunoașterea lor era foarte imperfectă, fuseseră cunoscuți de Dumnezeu și îi aparțineau ca niște copii ai Săi; de aceea, cum se întorceau ei la slabele și mizerabile învățături cărora voiau să se supună (să se înrobească) din nou? Adevărul este că ei posedau, pe când erau idolatri, aceleași slabe și mizerabile învățături pe care le aduceau acești frați mincinoși ieșiți din iudaism. Ei țineau zile și luni, vremuri și ani, de care ei ascultaseră altădată, și se întorceau la prima lor stare, astfel că munca apostolului, el se temea de asta, fusese fără folos față de ei.

Este foarte important să notăm că principiile creștinătății actuale, când nu sunt tăgăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, sunt totuși un prelude al lepădării de credință de la sfârșit, nu se deosebesc cu nimic de învățăturile lumii, așa cum iudaismul sau păgânismul ni le înfățișează în această epistolă. Unde se vede afirmându-se că nu există nici o restaurare posibilă pentru om, pentru că el este pierdut; că în el, adică în firea lui păcătoasă nu locuiește nimic bun; că nici el, omul, nici lumea nu pot să fie ameliorate; că toate eforturile sale (ale omului) pentru a se apropia de Dumnezeu sunt inutile; că a face anumite lucruri sau a se abține de la ele, nu ne apropie de Dumnezeu; că credința într-un Hristos mort și înviat este singura noastră scăpare? Din moment ce s-a ajuns, nu în vorbe, ci în realitate, la această concluzie, părăsești deșartele tale eforturi, pentru a fi făcut dreptatea lui Dumnezeu în Hristos. Toată religia creștinătății care ne înconjoară este clădită pe aceste principii. Toate „faptele de îndreptare” n-au altă origine. Îi trebuie omului, ca și fiului risipitor, un cuvânt divin care să-l învețe că el este pierdut și chiar și mai mult, că el este mort (Luca 15.24). Un om mort nu face eforturi pentru a reveni la viață, ci se bucură de viața cu totul nouă pe care harul i-o oferă în Hristos. „Fraților, vă rog să fiți ca mine, căci și eu sunt ca voi. Nu mi-ați făcut nici o nedreptate. Dimpotrivă, știți că în neputința trupului v-am vestit Evanghelia pentru întâia dată. Și n-ați arătat nici dispreț, nici dezgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în carnea mea, ci m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe Hristos Isus. Care era deci fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că dacă ar fi fost cu puțință, v-ați fi scos până și ochii și mi i-ați fi dat. M-am făcut oare vrăjmașul vostru pentru că v-am spus adevărul? Nu cu gând bun sunt ei plini de râvnă pentru voi, ci vor să vă dezlipească de noi, ca să fiți plini de râvnă față de ei. Este bine să fii plin de râvnă totdeauna pentru bine, nu numai când sunt de față la voi. Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până când Hristos va lua chip în voi! O, cum aș vrea să fiu acum de față la voi și să-mi schimb glasul, căci nu știu ce să mai cred despre voi!” (versetele 12-20). Apostolul îi roagă acum să fie ca el, ludeu care socotise toate drepturile sale iudaice ca o pierdere și chiar ca niște gunoaie pentru ca să-L câștige pe Hristos (Filipeni 3.8). Dezbrăcat de bunăvoie de tot cu ceea ce un ludeu ar fi putut să se laude, el era asemenea lor, care ieșiseră din păgânism fără să aibă drept la nimic. Ei nu-i făcuseră nici o nedreptate, considerându-l ca despuat de tot, căci aceste lucruri nu aveau nici o valoare pentru el. De la carne, ei primiseră infirmitatea lui (neputința trupului). Iată deci tot ceea ce el adusese printre ei. Ispita sa în carne făcea din el o biată ființă slabă și un obiect de dezgust. El nu ținuse să fie altfel și acceptase ispita ca voită și dată de Dumnezeu, a cărui putere se desăvârșise în slăbiciune (2 Corinteni 12.8-10). Experiență salvatoare pentru el și pentru ei de asemenea, când ei erau sub impresia sfințitoare a încercării de care era atins apostolul. Când ei erau sub această influență, în loc de a disprețui sau de a lepăda cu dezgust ispita apostolului în carne, ei îl primiseră ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe Hristos Isus și și-ar fi scos chiar ochii pentru a-i da lui. Sunt adesea mirat să văd creștini, când este vorba pentru ei de chestiuni ca omul și Hristos, legea și harul, firea păcătoasă și lumea, legăturile lor cu Dumnezeu și mântuirea lor veșnică, complăcându-se în discuții inutile asupra felului ispitei care era în carnea lui Pavel. Cuvântul lui Dumnezeu n-a socotit de folos să ne-o descopere; el (Cuvântul lui Dumnezeu) vrea în schimb ca noi să nu ignorăm nimic din problemele vitale dezbătute în epistola aceasta asupra raporturilor credincioșilor cu omul, cu carnea, cu legea și cu lumea. Prin întrebările lor, de curiozitate, acești creștini se condamnă ei înșiși.

El le spusese adevărul asupra stării omului, asupra stării fiecăruia dintre noi, asupra cărnii, asupra lumii, asupra lui Hristos, singurul și unicul Salvator și iată că acești oameni îi convingeau că ei n-aveau adevărul! Cu ce scop! Ei voiau să le rupă orice legătură cu apostolul, pentru ca să-i acapareze și să-i facă plini de zel față de ei, care nu erau decât niște frați mincinoși. Dar, adaugă apostolul la versetul 18, este bine să fii plin de râvnă totdeauna pentru bine, nu numai când sunt de față la voi. Abia m-am depărtat de voi, că râvna voastră pentru bine a dispărut și voi vă întoarceți la robia din care Duhul lui Dumnezeu vă smulsese!

A reveni la respectările poruncilor și abținerilor legii, însemna să acționeze ca și cum Hristos n-ar fi luat încă chip în ei. Apostolul era din nou ca în durerile nașterii față de ei, ei erau în întuneric și Hristos nu văzuse încă lumina zilei în ei. Se vede aici ceea ce aceste învățături, în aparență exterioare și fără importanță, însemnau pentru aceia care păreau că aflaseră adevărul. „Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub lege, n-ascultați voi legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din femeia roabă, și altul din femeia liberă. Dar cel din femeia roabă s-a născut în mod firesc, iar cel din femeia liberă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea au un înțeles simbolic, acestea sunt două

legăminte. Unul, cel de pe muntele Sinai, naște pentru robie și este Agar (căci Agar este muntele Sinai din Arabia) și corespunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este liber și el este mama noastră. Fiindcă este scris: „Bucură-te, tu, care ești stearpă, care nu naști! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care n-ai durerile nașterii! Căci mulți sunt copiii celei părăsite, mai mulți decât ai celei care are un soț" (Isaia 54.1). Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și după cum atunci, cel care se născuse în mod firesc prigonea pe cel care se născuse prin Duhul, tot așa și acum. Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe femeia roabă și pe fiul ei, căci fiul celei roabe nu va moșteni împreună cu fiul femeii libere. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai celei libere". Îndemnul se face mereu mai stăruitor și arată acestor Galateni nebunia celor care caută să-i amăgească, și propria lor nebunie ascultând de ei. Îi încredințaseră că trebuiau cu orice preț să fie sub lege și ei își exprimaseră voința de a face așa, crezând că aceste două sisteme, legea și făgăduința puteau fi alături. Ei nici nu ascultaseră ceea ce Legea proclama sus și tare. Avraam nu avusese doi fii? Unul, fiul celei roabe, era născut în mod firesc. Aceasta este cu totul altceva decât adevărul arătat mai înainte, că creștinul are carnea (firea păcătoasă) în el și că el are ispite în carne (versetele 13-14). Pe aceasta el o va avea până la capăt; dar el nu-și trage originea din firea păcătoasă, ca Ismael, fiul Agarei. Fără îndoială, purtând firea păcătoasă în el, ar putea să umble, să trăiască, să se poarte după îndemnul ei, fiind totuși complet eliberat de robia lui; și aceasta cere celui credincios o continuă veghere, a cărei lipsă ne expune la căderi care îl necinstesc pe Dumnezeu nostru Mântuitor. Astfel, deci, cu toate că fiind complet eliberați de robia cărnii, noi trebuie să veghem fără întrerupere pentru a nu-i da nici un pretext de a se arăta și de a acționa, căci noi am fost născuți nu din femeia roabă, ci din femeia liberă. Același Avraam, imagine a ceea ce noi suntem, a avut din femeia liberă un fiu, Isaac, născut prin făgăduință. Iar făgăduința nu are deloc a face cu carnea. Sara era stearpă; trebuia deci ca viața lui Isaac să provină numai din Duhul și din credințioșia lui Dumnezeu față de făgăduințele Sale.

Apostolul insistă asupra simbolurilor prezentate prin aceste două femei, Agar și Sara. Acestea sunt două legăminte, primul, Agar, muntele Sinai, născând pentru robie. Iar Agar este muntele Sinai, corespunzând Ierusalimului de acum, care este în robie cu copiii săi.

Dar există un Ierusalim de sus: acesta nu este Ierusalimul ceresc sau Biserica, ci un al doilea legământ, de origine cerească, care n-are nici o legătură cu Sinai. Această femeie liberă este mama noastră. Ea, legământul cel nou, ne-a născut. Noi am ieșit din ea, din legământul liber al harului. Deoarece Sara era stearpă, noi n-am fi putut niciodată să fim copiii săi, fără făgăduință. Dar, asemenea lui Isaac, noi suntem copii din făgăduință și această femeie liberă este mama noastră, căci este scris în Isaia 54.1-2: „Bucură-te, tu, cea stearpă, care nu naști! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ai durerile nașterii! Căci mulți sunt copiii celei părăsite, mai mulți decât ai celei care are un soț. În acest pasaj, femeia stearpă nu naștea, nu fusese în durerile nașterii, asemenea Sarei, înainte ca făgăduința să-i fi fost dată, dar fiii celei părăsite, ai Ierusalimului vinovat și părăsit de Dumnezeu, sunt mai numeroși decât copiii aceleia care ar un soț, ai Ierusalimului recunoscut sub legământul dintâi ca soție a Domnului, cu condiția de ascultare, lucru pe care poporul nu-l făcuse chiar de la primul pas sub lege. Io Ammi = Nu-i poporul Meu (Osea 1.9) fusese rostit asupra Ierusalimului vinovat sub lege. Acum nu mai era scăpare pentru el decât în făgăduință. Legea nu atinsese scopul. Roaba și copiii robiei fuseseră alungați. Nu rămânea altă scăpare decât să fii copil al făgăduinței; de aceea ușa era deschisă Neamurilor. Dar așa era caracterul acelora care readuceau pe Galateni la lege: ei prigoneau pe aceia care erau născuți din Duhul, pentru că ei erau născuți în chip firesc. Acesta este singurul rol al firii păcătoase în toată această religie, și el va rămâne singurul până la capăt. Și ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei, căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii libere" (Geneza 21.10-12). Nu există moștenire comună între ei. Aceia care fuseseră aduși la credință prin slujba apostolului nu aveau nimic comun cu aceia despre care s-a vorbit în acest pasaj, căci ei erau toți fii ai femeii libere, în timp ce ceilalți erau născuți în robie.

La terminarea capitolului 4 voi adăuga un gând destinat să facă mai clar acest pasaj dificil. Ierusalimul de sus nu este deloc Ierusalimul ceresc, ci Ierusalimul întemeiat pe harul de origine divină, și nu pe lege. La fel este în Apocalipsa 12 cu femeia, Israelul după gândurile lui Dumnezeu, văzută de sus și născându-L pe Mesia. Așa va fi de altfel Ierusalimul viitor în timpul mileniului, ceea ce arată pasajul din Isaia 54. El arată în același timp că în timpul sterilității Ierusalimului părăsit, i s-au născut copiii. El va fi restabilit sub har, va deveni deci femeia liberă, mama noastră, dar în timpul cât a fost părăsit sub lege i s-au născut copiii.

„Hristos ne-a eliberat ca să fim liberi. Rămâneți deci tari și nu vă supuneți iarăși sub jugul robiei! Iată, eu, Pavel, vă spun că dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi cu nimic. Și mărturisesc iarăși oricărui om tăiat împrejur că este dator să împlinească toată legea. Voi, care căutați să vă îndreptățiți pe voi înșivă prin lege, v-ați lipsit de Hristos, ați căzut din har. Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea dreptății. Căci în Isus Hristos nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste. Voi alergați bine; cine v-a tăiat calea ca să nu ascultați de adevăr? Înduplecarea aceasta nu vine de la Cel care vă cheamă. Puțin aluat dospește toată plămădeala. Eu, cu privire la voi, am în Domnul încrederea că nu gândiți altfel. Dar cel care vă tulbură va purta vina, oricine ar fi el" (versetele 1-10).

Aceste zece versete mi se par a fi concluzia a tot ceea ce s-a spus mai înainte. Punctul esențial este că Hristos ne-a eliberat. Această eliberare cuprinde nu numai dezrobirea de sub jugul legii, ci și pe aceea de sub jugul păcatului. Dar este rar lucru să întâlnești creștini care să-și dea seama de o altfel de eliberare.

Cea mai mare parte dintre ei se mărginesc să cunoască valoarea morții lui Hristos, a sângelui Său vărsat pe cruce, pentru a șterge păcatele noastre în ochii lui Dumnezeu, astfel ca să nu mai fie niciodată vorba despre ele între El și noi. Prețioasă siguranță și care ne dă o intrare în dreptate înaintea fetei Dumnezeului nostru! Dar eliberarea, așa cum epistola către Romani și aceea pe care o studiem în acest moment ne-o înfățișează, merge mult mai departe decât aceasta. Ea este întemeiată nu numai pe faptul că Hristos a murit pentru noi, ci că noi am murit împreună cu El, morți față de legea care a folosit asupra lui Hristos răstignit toată puterea sa de condamnare; morți față de păcatul în carne (în firea păcătoasă), deoarece această judecată a fost executată asupra lui Hristos când El a fost făcut păcat pentru noi și când noi am fost răstigniți împreună cu El; morți în sfârșit față de lume, cum vom vedea mai departe, când lumea a fost definitiv judecată prin învierea lui Hristos, pe care ea îl dăduse la moarte.

De acum înainte și mai presus de orice, o religie a cărnii (a firii păcătoase) a pierdut rațiunea sa de a fi, orice religie întemeiată pe principiile omului (de care apostolul a căutat, în primele două capitole, să ne elibereze definitiv) nu are nici o valoare.

Dezrobirea ne-a așezat în libertate și ne este dobândită libertatea de a ne da pe noi înșine lui Dumnezeu (Romani 6.13; Romani 12.1). Noi nu mai suntem sub vreo obligație față de păcatul din firea păcătoasă; el nu mai are nici un drept asupra noastră. Suntem îndemnați să rămânem

credincioși principiului care ne-a fost arătat în capitolul precedent (4), că noi nu suntem copii ai femeii roabe, ci ai femeii libere. Pavel îi îndeamnă pe acești Galateni să reziste contra dușmanului care ar vrea din nou să-i aducă la robie. Cum asta? Sfătuindu-i să primească tăierea împrejur. Acest singur act nesemnificativ în aparență pentru niște creștini și despre care dușmanul căuta să-i facă să creadă că era o simplă formalitate sau o dovadă de respect față de frații lor ludei, îi lipsea de orice beneficiu din partea lui Hristos, astfel că Hristos nu le folosea la nimic. Tăierea împrejur aducea obligația solemnă de a împlini toată legea; ea îl pune pe păgân sub obligația de a se împovăra cu un jug pe care niciodată vreun om, începând cu ludeul, n-a putut să-l poarte. Să vedem acum ceea ce Galatenii, acești păgâni, ar fi câștigat din asta. Ei se depărtau prin tăierea împrejur de tot beneficiul care este în Hristos. Pentru ei se termina cu libertatea, urmând obligația, sub amenințarea cu moartea, de a împlini toată legea. Îndreptățirea prin lege este prin urmare cădere din har, căci cele două lucruri (legea și harul) nu pot să existe împreună. Care era deci starea creștină? Regimul cel mai diametral opus aceluia al legii: „Căci noi, prin Duhul, pe principiul credinței, așteptăm nădejdea dreptății” (versetul 5).

Dacă legea este un regim care are carnea (firea păcătoasă) drept temelie, în care te naști și care duce la judecată, care, mai mult, persecută ceea ce este născut din Duhul, deși ținându-l pe om sub un jug de robie, regimul harului are izvorul său în Hristos. El se rezumă în întregime la lucrarea Sa și la Persoana Sa adorabilă. El este regimul libertății. El n-are nimic de a face cu omul păcătos, cu omul vechi, a cărui condamnare definitivă și moarte o vestește. El pune capăt cărnii, care nu naște decât robia, sterpiciunea și judecata, și de care trebuie să fii dezrobuit prin cruce, prin moartea lui Hristos.

Dar iată, la versetul 5, începutul și sfârșitul a toată această nouă ordine de lucruri pe care creștinismul ne-o aduce. În primul rând este credința care dă în întregime la o parte orice alt mijloc de mântuire. În al doilea rând, Duhul, Sfântul Duh al făgăduinței, prin care noi suntem pecetluiti după ce am crezut. În al treilea rând, îndreptățirea divină pe care noi o posedăm pe viață sau pentru totdeauna prin har, „fiind îndreptățiți prin credință”. (Romani 5.1). Ce se poate vedea mai complet, mai independent de om, mai exclusiv dependent de Dumnezeu ca o asemenea stare?

Dar dreptatea aceasta are o nădejde și această nădejde a dreptății este slava, slava lui Dumnezeu, slava lui Hristos Însuși! „Ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5.2). Să adăugăm la acestea, ca în același pasaj din Romani 5, favoarea sau harul în care suntem acum. Acesta este creștinismul și, am putea spune, în expresia sa cea mai simplă, căci versetul 5 din capitolul nostru nu depășește urmările îndreptățirii prin credință, așa cum ele ne sunt înfățișate în Romani 5.1-2, înainte chiar ca chestiunea dezrobirii să fie atinsă în vorbirea dezbătută în capitolele 6,7 și 8 din aceeași epistolă către Romani. Dar de fapt, dezrobirea de lege este subiectul esențial, fundamental al epistolei către Galateni și acest subiect are drept urmare moartea omului vechi, condamnarea firii păcătoase la crucea lui Hristos, moartea față de lume. Epistola către Romani ne înfățișează lupta care duce la dezrobire; epistola către Galateni nu arată acest lucru, ci mai degrabă consecințele nedezrobirii. Aici, ca în Romani 5.1-11, putem spune: Ce ne trebuie mai mult? Se poate adăuga sau tăia ceva din dezrobirea noastră? Netăierea sau tăierea împrejur au ele vreo valoare pentru aceia care îl au „pe Hristos Isus?” Nu! În Hristos Isus, singurul lucru de preț este credința care lucrează prin dragoste (versetul 6).

Credința ne introduce în ceea ce iubirea ne-a pregătit: „ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”. Aceeași iubire face din noi, cum vom vedea, slujitori unii altora.

„Cât despre mine, fraților, dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur, de ce mai sunt prigonit? Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus. Și dacă s-ar tăia măcar de tot cei care vă tulbură!”

Este de presupus că, după anumite antecedente (Faptele Apostolilor 16.3), frații mincinoși spuneau că Pavel, ocazional, propovăduia încă tăierea împrejur. Dacă astfel erau lucrurile, pentru ce era încă prigonit de ludei, ceea ce dovedea toată istoria sa? Am văzut, la capitolul 4.29, că și acum cei născuți din Duhul erau persecutați ca și la început (Ismael îl prigonea pe Isaac). Pavel însuși nu a dat cel mai bun exemplu despre acest lucru? Prigonitor atâta timp cât era în firea păcătoasă, este prigonit din moment ce primise Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 9.17-23). Și situația nu era încă tot așa? Pricina de poticnire a crucii era ea nimicită pentru apostol sau rămânea încă în întregime asupra lui? Apostolul ar vrea ca acești oameni care tulburau sufletele sub pretext de sfințenie, să meargă până la a se face fameni pentru a obține mai mult din ceea ce urmăreau ei. S-ar vedea unde i-ar duce mutilarea aceasta! „Fraților, voi ați fost chemați la libertate. Numai, nu faceți din libertate o pricină ca să trăiți pentru carne, ci în dragoste sluiți-vă unii altora. Căci toată Legea se cuprinde într-un singur cuvânt: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Dar dacă vă mușcați și vă sfâșiați unii pe alții, vedeți să nu fiți nimiciți unii de alții” (versetele 13-15). Intrăm aici, foarte ușor, în cel de al treilea mare subiect al acestei epistole. Cel dintâi trata despre ceea ce este omul în ochii lui Dumnezeu; al doilea ne arăta ceea ce este legea. Instituită de Dumnezeu în legătură cu omul, ea nu poate decât să-l condamne. Al treilea tratează despre carne (firea păcătoasă) în contrast cu Duhul și ne aduce puțin câte puțin să vedem condamnarea absolută și definitivă a cărnii, ca si aceea a lumii, care este domeniul ei (capitolul 6.14). În aceste versete, apostolul se întoarce acum spre scumpii săi Galateni și le arată că favoarea imensă care le-a fost acordată prin dezrobire, adică libertatea (versetele 1-13), îi obligă la o viață practică pe care legea nu putea niciodată să le-o dea. Dacă ei erau puși în libertate, aceasta nu era pentru a se folosi de ea ca de un motiv pentru a trăi pentru firea păcătoasă. El le va arăta că aceia care sunt ai lui Hristos au răstignit firea păcătoasă (versetul 24). Această libertate nu trebuia în nici un fel să slujească de pretext cărnii, lucru de care creștinii legali (sub lege) și care trăiesc în felul lumii au acuzat întotdeauna pe creștinii cu adevărat dezrobiți, dar ea (această libertate) trebuia, din contră, să îndemne la manifestarea iubirii în slujba familiei lui Dumnezeu. Ceea ce legea porunea: iubirea, Duhul lui Dumnezeu împlinea. La aceasta ajungea totul sub regimul harului: La versetul 15, având harul în noi, este posibil din nefericire ca noi „să ne mușcăm și să ne sfâșiem unii pe alții”. Care va fi urmarea acestui fapt? Răsturnarea totală a mărturie care ne este încredințată. „Zic dar: Umblați prin Duhul și nu veți împlini pofta firii păcătoase. Căci firea păcătoasă pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii păcătoase; și acestea sunt opuse unul altuia, ca să nu faceți ceea ce ați voi. Dar dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub lege” (versetele 16-18).

Versetele 16 la 26 tratează despre urmările practice ale dezrobirii. Cum, având firea păcătoasă în noi, vom putea umbla în așa fel încât Hristos să nu fie necinstit? Subiectul este dificil. Iată pentru ce apostolul insistă aici mai mult decât asupra lumii (6-14) și chiar asupra omului (1-2). El arătase în versetul 5 că rezultatul credinței era primirea Duhului Sfânt și în cele din urmă slava. El ne spune la versetul 16 că rezultatul acestei posesiuni a Duhului, care face din noi copii ai lui Dumnezeu este de a ne face să umblăm prin Duhul. Umblarea urmează imediat după posesiunea vieții prin Duhul. Din moment ce eu umblu prin Duhul, pofta cărnii este imposibilă. Unul din aceste lucruri îl exclude pe celălalt: ele sunt și vor rămâne totdeauna în opoziție și în luptă unul cu celălalt „pentru ca să nu faceți ceea ce ați voi”. În afară de aceste

două principii: carnea și Duhul, există individul, omul care le conține pe amândouă, astfel că el poate să fie doborât sau să fie biruitor în lupta începută. De aceea acești învățători mincinoși pretindeau și încă pretind că legea era ajutorul de care noi avem nevoie pentru a nu fi doborâți. Gravă greșeală! Duhul și legea sunt potrivnici. „Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub lege”.

„Și faptele firii păcătoase sunt cunoscute și sunt: adulter, desfrânare, necurăție, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășii, certuri, gelozii, mâinii, neînțelegeri, dezbinări, secte, invidii, ucideri, beții, petreceri dezmațate și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei care fac astfel de lucruri nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (versetele 19-21).

Legea, și aceasta arată originea sa divină, se opune tuturor faptelor firii păcătoase, care sunt evidente, legea nu exclude nici una din ele, căci apostolul adaugă la lista sa „și alte lucruri asemănătoare cu acestea”. Ea (legea) nu furnizează niciodată mijlocul de a rezista la aceste fapte ale firii păcătoase, ea le condamnă. Aceste fapte sunt corupția moravurilor, idolatria păgână, ura și violența intrigilor și dezbinările, uciderile, plăcerile firii păcătoase. La toate aceste lucruri, semnalate de lege, așa cum o vedem în Vechiul Testament, dar foarte departe de a fi epuizate de ea în pasajul nostru, Dumnezeu răspunde prin excludere din Împărăția Sa. Ele nu au nici un drept de a dăinui în sfera binecuvântărilor divine, chiar pe pământ. Duhul nu are nici o legătură cu toate acestea.

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, stăpânire de sine. Împotriva unor astfel de lucruri nu este lege. Dar cei care sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea păcătoasă cu patimile și cu poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții” (versetele 22-26). Duhul nu are nimic comun cu faptele firii păcătoase. Roada Sa (a Duhului) este cu totul alta; ea alcătuiește un bloc în care totul se menține unitar. Contra roadei Sale (a Duhului) nu există lege. Sunt mai întâi rezultatele Sale în noi relativ la Dumnezeu, în număr de trei: dragoste, bucurie, pace; apoi relativ la oameni, în număr de cinci: îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe; în sfârșit, relativ la noi înșine, un singur rezultat: înfrânarea poftelor (stăpânirea de sine). Împotriva acestor lucruri nu este lege. Aceasta din urmă poate să le recunoască, dar nu să le producă. Dar aceia care sunt ai lui Hristos și-au răstignit carnea cu patimile și poftele ei. Aici, în același timp moartea și omorârea sunt considerate ca rezultatul energiei divine (Coloseni 3.5-7). Apostolul încheie în versetul 25: „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul”. Duhul este viață, El ne aduce viața pentru ca noi să umblăm prin ea, căci aceste două lucruri sunt de nedespărțit (versetul 16).

Versetul 26 ni se pare că stabilește legătura cu capitolul următor, care ne va vorbi despre lume. Dincolo de faptele firii păcătoase există la om dorința de a-și face un loc, de a-și dobândi o faimă în lume. Aceasta este ceea ce apostolul numește aci slava deșartă. Dorința de a face impresie, slava deșartă, cum o numește aici apostolul, ne pune pe unii împotriva celorlalți, pune în joc sentimentele de invidie și de gelozie contra aproapelui. De fapt subiectul luptei între firea păcătoasă și Duhul continuă încă aici și în parte în capitolul următor.

„Fraților, chiar dacă un om ar fi prins deodată în vreo greșeală, voi care sunteți duhovnicești să-l îndreptați cu duhul blândeții; și ia seama la tine însuși să nu fii ispitit și tu” (versetul 1).

Versetele 1 până la 10 din capitolul nostru conțin concluzii practice scoase din toată învățătura epistolei acesteia. Primele două capitole ne arătasera ce trebuie făcut cu omul în lucrarea lui Dumnezeu. Sentința de moarte era rostită asupra lui. Singur Cel de al doilea Om, Hristos, putea să dăinuie înaintea lui Dumnezeu, ca și toți aceia care, fiind născuți din Duhul, aparțineau Acestui al doilea Om. Dar omul nou, având încă firea păcătoasă sau omul vechi în el, poate să se lase surprins de vreo faptă care nu poate să fie atribuită decât omului vechi sau firii păcătoase. Aceia cărora apostolul se adresează sunt oameni duhovnicești, aceia care înfăptuiesc, în umblarea lor, roada Duhului și n-au căzut pentru a fi uitat caracterul omului nou. Ce au ei de făcut? Să-1 ridice pe un astfel de om, dar nu într-un duh legalist, care nu poate decât să condamne fără milă. Duhul omului duhovnicesc este un duh de blândețe. El știe că și el poate fi ispitit și poate cădea ca acela pe care este chemat să-1 ridice. Aceasta îl face să ia seama la el însuși, îl păzește de mândrie și de cădere. Astfel, trăind prin Duhul, el și umblă prin Duhul.

„Purtați-vă sarcinile unii altora și astfel veți împlini legea lui Hristos. Dacă vreunul socotește că este ceva, măcar că nu este nimic, se amăgește singur. Fiecare să-și cerceteze fapta lui și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce îl privește și nu cu privire la alții; căci fiecare își va purta sarcina lui însuși” (versetele 2-5). Îndemnul se adresează acum acelor care erau duhovnicești, nu referitor la atitudinea lor față de acela care săvârșise vreo greșeală, ci cu privire la relațiile dintre ei. Ei trebuiau să poarte sarcinile unii altora. Dragostea singură putea să-i conducă pe un astfel de drum, fiecare uitând sarcina sa proprie, pentru a o purta pe aceea a fratelui său. Nu era acesta exemplul pe care li-l dăduse în mod perfect Persoana adorabilă a lui Hristos? Dacă ei făceau aceasta, legea lui Hristos era lucru împlinit în ei. Era vreo nevoie să adauge o altă lege la aceasta? Povara era purtată și continua să fie purtată. Așa se purtau față de Galateni aceia care voiau să-i readucă la Lege, sau erau dintre aceia care, punând pe spinarea altora sarcini grele de purtat, ei nu se atingeau de ele nici măcar cu unul din degetele lor (Luca 11.46)? Fiecare să pună la probă sau mai degrabă să deosebească propria sa lucrare (Romani 12.2; Filipeni 1.10; Efeseni 5.10). Oamenii aceștia lucrasera pentru Domnul? Ei ar avea cu ce să se laude, dacă ar fi fost instrumentele unei lucrări pentru Hristos; dar puteau ei să facă acest lucru? Nefiind nimic, ei credeau că sunt ceva și se înșelau singuri. Fără îndoială, ei nu puteau să se laude cu ceea ce făceau acum, pentru că altul făcuse lucrarea printre Galateni. Și cu siguranță, ei nu se gândeau să poarte sarcina fraților lor, ci fiecare dintre ei va purta sarcina lui însuși când responsabilitatea lor va fi pusă în cauză.

„Cine primește învățătura în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață” (versetul 6). Acest verset care pare că vine aici puțin abrupt și fără legătură cu ceea ce este mai înainte, introduce, poate cu două scopuri, un adevăr incontestabil. Pe de o parte inimile noastre egoiste, deși primind bucurios învățătura din Cuvânt, sunt cu ușurință mult mai ocupate de propriile lor interese decât de acelea ale lucrătorilor trimiși de Domnul și ar fi dispuse să fie mai puțin darnice față de aceia care ne învață. Se potrivește felul acesta de purtare cu ceea ce ne este spus aici: „să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață?” Problema primirii de oaspeți, a hranei, a veșmintelor este tratată temeinic printr-o frază asemănătoare, fără să excluzi, se înțelege de la sine, ajutorul bănesc. Dar această frază ar putea de asemenea să facă aluzie într-un fel ocolit la pretențiile învățătorilor iudaizanți care ar fi putut să se laude față de Galateni de a nu căuta bunurile vremelnice și de a nu avea alt scop, învățându-i, decât perfecționarea Neamurilor, în contrast cu Pavel, care deși primise har și apostolat pentru ascultarea credinței printre Neamuri, îi îndemna la dărnicie. Sub aparențele dezinteresării, acești frați mincinoși aveau, cum se vede în această epistolă, un alt scop decât banii. Ei voiau să dobândească oameni „plini de râvnă față de ei”, să-și creeze adepți, excluzându-l pe apostol.

„Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit". Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui păcătoasă, va secera din firea păcătoasă stricăciunea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică. Să nu obosim făcând binele, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. Așadar, cât avem ocazie, să facem bine la toți, dar mai ales celor din casa credinței" (versetele 7-10).

Acest pasaj revine la subiectul fundamental și permanent al Epistolei. Religia cărnii nu poate absolut să se împace cu aceea a Duhului. Alianța celor două este imposibilă; acestea sunt două terenuri în întregime separate. A voi să le confunzi sau să le unești, este a te amăgi singur; mai mult, înseamnă a-L „batjocori pe Dumnezeu". Pentru acela care seamănă în firea păcătoasă nu există decât un seceriș posibil: putrezirea; și această epistolă în întregime arată că religia pe care căutau s-o impună Galatenilor nu era altceva decât religia cărnii. La ce ducea ea? Am văzut de-a lungul epistolei. Dar unde ducea umblarea opusă? „Cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică". Și ce este viața veșnică, dacă nu o viață spirituală și divină corespunzând firii lui Dumnezeu, capabilă de a-L cunoaște și de a se bucura de El, o viață sfântă și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, în iubire, o viață care se rezumă, în cunoașterea unei Persoane: Hristos! Nici un amestec posibil cu semănaturile și secerișul cărnii. Însemna să-L batjocorești pe Dumnezeu, preferând pe acestea din urmă secerișului din Duhul, fericirii fără margini a părtășiei cu Hristos și a posesiunii vieții din Dumnezeu! Și încă, această viață veșnică trebuia să se arate nu numai în părtășia cu Hristos, ci făcând bine. Să nu obosim în aceste semănături și vom secera la timpul potrivit; și, în plus, să nu uităm că dacă suntem chemați să ajutăm mai ales pe aceia din „casa credinței", dacă se prezintă ocazia, noi trebuie să ajutăm și să încurajăm prin înțelegerea noastră pe toți aceia care, nefăcând parte din această casă, trec prin lipsurile și suferințele din această lume sărmană, încovoiați sub urmările păcatului.

Cât de potrivit era îndemnul cuprins în versetele acestea ca să-i readucă la starea de a se bucura de adevărata fericire și de deplina libertate a harului!

„Uitați-vă cu ce litere mari v-am scris cu însăși mâna mea! Toți cei care doresc să arate bine în fata oamenilor, vă silesc să primiți tăierea împrejur, numai ca să nu suferi ei prigonire pentru crucea lui Hristos. Căci nici ei, care au primit tăierea împrejur, nu păzesc legea, ci voiesc doar ca voi să primiți tăierea împrejur, pentru ca să se laude ei cu trupul vostru. În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume. Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o creație nouă. Și peste toți cei care vor umbla după regula aceasta și pentru Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare" (versetele 11-16).

Apostolul arată aici toată grija sa pentru aceste adunări scumpe ale căror pericole el le calcula. El nu scrisese cu însăși mâna lui o scrisoare întreagă pentru nici o altă adunare. El lămurește motivele, aceluia care voiau să-i facă să primească tăierea împrejur, căci se sustrăgeau astfel prigoanei din cauza crucii lui Hristos. Noi am văzut pe larg de la începutul acestei epistole, că crucea lui Hristos pune capăt omului și firii păcătoase. Ce sens are atunci legea? „Eu am murit față de Lege". „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea păcătoasă (carnea)". Dar aceia care îi constrâng pe Galateni să se taie împrejur nu păzesc legea. Atunci pentru ce tăierea împrejur? Ei scot de aici folos pentru ei înșiși, pentru ca să se laude cu trupul lor.

Adevărul este că ei dădeau înapoi dinaintea prigonirii pentru Hristos și că se alipeau de religia care păstrează formele iudaice, pentru că nu puteau să se hotărască să aibă înfățișare proastă, nici să înlăture în întregime firea păcătoasă ca pe un lucru care nu merită decât crucea (5.24). Era o fală, chiar înaintea păgânilor, să aparții unei religii care recunoștea un singur Dumnezeu, dar nu unei religii care condamna lumea. Iudeul în carne era jignit din cauza aceasta, mai mult chiar decât păgânul, pentru că religia aceasta îl făcea să piardă renumele, faima cu care el fusese investit înaintea altora, din cauza cunoștinței ce o avea despre Singurul Dumnezeu adevărat. Dar, dacă ei erau răstigniți cu Hristos, unde ar mai fi pricina de laudă?

Apostolul exclamă: „Să mă ferească Dumnezeu, în ce mă privește (când ei au asemenea intenții, planuri) să mă laud cu altceva, decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos". Iată cuvântul sfârșitului. Această epistolă este crucea aplicată la tot ceea ce este al omului și al firii păcătoase. Dar el adaugă încă un cuvânt care rezumă, completează și domină totul: „crucea prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume". Acest cuvânt de la sfârșit se unește astfel cu cel de la început: „El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău" (Galateni 1.4). Ce rămâne? Omul a dispărut în judecată, cu tot ce este din firea păcătoasă și cu tot ce este din lume.

Legea, când este vorba de creștin, nu mai găsește cui să se adreseze. Nimic nu mai dăinuie din ceea ce are legătură cu vechea creație; rămâne numai ceea ce are legătură cu noua creație. „În Hristos Isus, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o creație nouă: aceasta este lotul.

La versetul 16 apostolul invocă pacea și îndurarea peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta, acela al unei creații noi. El încurajează în aceeași binecuvântare Israelul lui Dumnezeu. Sunt Israeliții care cred acum în evanghelie și care au, cum se cuvine, toată aprobarea lui Dumnezeu, toată bunăvoința Sa.

„De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Isus în trupul meu. Fraților, harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin" (versetele 17-18).

De acum încolo apostolul nu vrea noi tulburări asupra acestui subiect. Totul s-a spus. Cât despre sine, el arată în trupul său ceea ce adevărul pe care îl vestește sus și tare atrage pe cei credincioși. Acești adversari să arate pe trupurile lor aceleași urme! Acestea sunt semnele Domnului Isus. Vor fi văzute, ca mărturie veșnic pe trupul Său. „Harul (cât de bine merge, se potrivește această expresie cu conținutul epistolei!) Domnului nostru Isus Hristos (singurul lucru pe care li-l urează!) să fie cu duhul vostru, fraților" (carnea neavând nici o binecuvântare de așteptat de la har!). Această iubire mare îmbrățișează pe toți cei care sunt ai Lui!

Introducere - Galateni (J. N. Darby)

Subiectul epistolei: îndreptățirea prin har; imposibilitatea unirii legii cu evanghelia

Epistola către Galateni ne înfățișează marea sursă de întristare și de lupte pentru apostolul Pavel în locurile unde a predicat evanghelia, sursă care era în același timp mijlocul principal folosit de vrăjmaș pentru a strica această evanghelie. În dragostea lui, Dumnezeu a făcut ca evanghelia să răspundă nevoilor omului, dar vrăjmașul a făcut ca ceea ce mai poartă încă acest nume să fie coborât la nivelul voinței și orgoliului omului și al stricăciunii inimii lui naturale, făcând din creștinism o religie pe măsura inimii omului, în loc să fie expresia inimii lui Dumnezeu – a Dumnezeului întru totul sfânt – și a descoperirii pe care ne-a dat-o, în iubirea Lui pentru noi, pentru a ne aduce în comuniune cu sfințenia Lui. În același timp, în această epistolă vedem legătura dintre învățătura iudaizantă a celor care împiedicau lucrarea apostolului, și atacurile continue împotriva slujbei sale, pentru că această slujbă își avea sursa direct din puterea Duhului Sfânt și din autoritatea directă a unui Hristos glorificat, arătând că omul este complet falimentar și că iudaismul, care recurge la resursele omului, era în totul abandonat de Dumnezeu. Combătând eforturile iudaizanților, apostolul restabilește ca o necesitate principiile elementare ale îndreptățirii prin har.

Referiri la această luptă cu spiritul iudaizant, prin care Satan căuta să distrugă adevăratul creștinism, când apostolul urmărea să susțină libertatea și autoritatea slujbei sale, se regăsesc într-o mulțime de pasaje în epistolele către corinteni, filipeni, coloseni și Timotei, și, ca evenimente istorice, în cartea Faptele Apostolilor. În epistola pe care o studiem acum, aceste două subiecte sunt tratate direct și în mod oficial. În consecință, evanghelia este redusă la cele mai simple elemente, și harul la cea mai simplă expresie a lui, iar față de eroare problema este prezentată cât se poate de categoric, opoziția ireconciliabilă dintre cele două sisteme – evanghelia și iudaismul – fiind expusă foarte clar.

Dumnezeu a permis ca Adunarea să fie invadată de principiile iudaismului chiar din primele zile ale existenței sale pentru ca noi să avem un răspuns dat prin inspirație divină față de aceste principii care urmau să fie dezvoltate în sisteme organizate, sisteme care cer supunerea copiilor lui Dumnezeu, având pretenția de a fi Biserica lui Dumnezeu și singura slujbă recunoscută de Dumnezeu. În această epistolă putem vedea clar care este sursa directă a adevăratei slujiri potrivit evangheliei pe care Pavel o predica națiunilor; vedem clar imposibilitatea de a uni legea cu evanghelia, de a pune împreună supunerea față de porunci și deosebirea făcută între zile cu libertatea cerească și sfântă la care am fost aduși prin Hristosul înviat, altfel spus, imposibilitatea de a asocia religia cărnii cu cea a Duhului.

Introducere - Galateni (H. Rossier)

Dacă ai întreba pe aceia pe care acest subiect îi preocupă, câte religii sunt în lume, ei ar întocmi fără îndoială o listă foarte lungă, începând de la toate abaterile de la Descoperirea de la început pentru a ajunge în sfârșit la religia iudaică și la creștinism. Dar, de fapt, n-au existat niciodată în lume decât două religii și acestea sunt în opoziție directă una cu cealaltă. Prima este religia cărnii (a firii păcătoase), a doua religia Duhului, acest dar al lui Dumnezeu oferit credinței într-o mântuire gratuită. Prima din aceste religii este tot atât de veche pe pământ ca și păcatul omului, a doua tot atât de veche ca și Răscumpărarea, ceea ce face să le găsim pe amândouă la originea istoriei noastre. Chiar de la început ele sunt personificate în faptele a doi oameni, Cain și Abel. Ne este de ajuns să-i privim un moment pentru a descoperi caracterele religiilor lor și a vedea că ele nu se pot împăca una cu alta. Să începem cu Cain:

Religia sa, aceea a cărnii, oferă trei trăsături distinctive. 1. Ea pretinde că omul căzut este capabil să dobândească o îndreptățire care să-l facă să fie primit de Dumnezeu. Ea crede că făcând binele — căci ea nu se îndoiește că omul, în ciuda căderii, nu ar fi capabil să facă binele — el va putea să fie primit și recunoscut de Dumnezeu ca îndreptățit. Să notăm imediat că acest principiu nu cunoaște două lucruri: dreptatea lui Dumnezeu care trebuie neapărat să-l condamne pe păcătos, și dragostea lui Dumnezeu care îi este oferită în Hristos pentru a-l îndreptăți. 2. A doua trăsătură distinctivă a religiei cărnii este că ea ignoră total starea de ruină a omului, cum este ușor să ne asigurăm despre acest lucru prin prima trăsătură de care am vorbit. Ea caută ceva bun în om pentru a-l prezenta lui Dumnezeu. Pentru ea, omul este păcătos, fără îndoială; ar fi cu adevărat nebun cine ar nega-o; dar el nu este definitiv pierdut: căci un obiect pierdut, trebuie să fim de acord, nu poate sluji la ceva. 3. A treia trăsătură distinctivă a religiei cărnii este că ea ignoră starea lumii. Ea nu știe că lumea este în ochii lui Dumnezeu un lucru blestemat, care nu mai trebuie să-și arate aptitudinile și asupra căruia judecata Sa definitivă este rostită.

Aceste trei necunoașteri: a lui Dumnezeu, a omului și a lumii se întâlnesc în Cain. El, un om nedrept, crede că Dumnezeu trebuie să ia în considerație jertfa sa și să o primească, pe un temei de dreptate, în virtutea eforturilor sale serioase. El, despărțit de Dumnezeu prin păcat, are destulă încredere în el însuși pentru a se prezenta înaintea lui Dumnezeu cu rezultatele muncii sale. El, blestemat, vine să aducă lui Dumnezeu roadele unui pământ blestemat, ca și cum această lume putea fi înaintea lui Dumnezeu ceea ce ea era înaintea căderii.

În contrast cu religia lui Cain, o găsim pe aceea a lui Abel, care n-are nici o trăsătură comună cu prima. Ea nu este bazată nici pe om, pe care îl socotește păcătos și pierdut, nici pe energia și resursele pe care el poate să le ofere, ci pe o jertfă adusă odinioară de Dumnezeu însuși, pentru a îmbrăca cu ea pe omul și pe femeia vinovați (Geneza 3.21), pe harul care oferă valoarea ei, care o aduce la Dumnezeu și permite păcătosului să se apropie de El, ca fiind din plin îndreptățit de orice păcat. Iată ce este la baza religiei Duhului, care se mișcă în lucrurile nevăzute, singura bază recunoscută de Dumnezeu; omul, nici carnea (firea păcătoasă) neavând aici nici o parte, după cum epistola pe care dorim să o analizăm ne-o dovedește din belșug, nu avem nevoie să ne întindem mai mult asupra acestui punct.

Dar, veți spune, între aceste două contraste absolute nu este cazul să se introducă un al treilea element care să le împace? N-a aprobat Dumnezeu religia cărnii, dând Legea poporului Israel? Este adevărat că Dumnezeu a dat o religie omului în firea lui păcătoasă, dar cu ce scop? Tocmai pentru a scoate bine în evidență ceea ce este firea păcătoasă a omului, pusă în cele mai bune condiții de educație posibile. Niciodată ruina omului n-ar fi fost dovedită, niciodată incapacitatea sa de a dobândi o îndreptățire înaintea lui Dumnezeu n-ar fi fost demonstrată, niciodată credința ca singur mijloc de a fi îndreptățit n-ar fi fost stabilită, niciodată n-ar fi fost manifestată starea deznădăjduită a omului și a lumii care, după ce a încălcat Legea, a lepădat în mod definitiv pe Hristos, singurul mijloc de mântuire, niciodată necesitatea de a te naște și de a fi însoțit din Duhul, carnea neslujind la nimic (Ioan 3.5; 6.63), n-ar fi fost proclamate, dacă Legea n-ar fi fost dată.

Legea era perfectă, sfântă, bună, divină în natura sa, dreaptă în toate cerințele sale; nu exista o urmă de păcat în ea, dar firea omului, căruia ea îi era dată, o făcea cu totul nefolositoare ca mijloc de a veni la Dumnezeu și de a dobândi o îndreptățire înaintea Lui. Ea era „slabă din pricina firii păcătoase”. Legea este deci dată nu ca regulă firii păcătoase, ci pentru a-i închide gura, pentru ca toată lumea să fie „vinovată înaintea lui Dumnezeu”, pentru a-i aduce omului cunoștința păcatului și a-l face nespus de păcătos, pentru a aduce mânia, pentru a omorî; într-un cuvânt, pentru a-l ucide pe omul vechi și nu pentru a-l mântui. Deci era nespuse de mare adevărul pe care trebuia să-l probeze și care nu putea fi dovedit prin nici un alt mijloc decât punându-l pe om sub Lege. Iată pentru ce Legea nu presupune că omul ar fi pierdut; ea vine

să dovedească lucrul acesta. Ea nici nu spune mai dinainte că omul ar fi incapabil să se îndreptățească; ea îi aduce mijlocul de a arăta dacă posedă această capacitate: „Fă aceasta și vei trăi”. Iată de asemenea pentru ce ea nu dezvăluie dintr-o dată starea lumii. Această stare nu poate fi dovedită decât prin lunga istorie a stării unui popor sub lege, în prezența tuturor chemărilor lui Dumnezeu și în sfârșit în prezența unui Mântuitor.

Am văzut simpla religie a firii păcătoase în Cain, apoi Legea, religia lui Dumnezeu dată firii omului păcătos în poporul iudeu. Dar rămâne încă o a treia formă a religiei firii păcătoase, o adevărată capodoperă a Satanei pentru a-l înșela pe om, religia despre care Epistola către Galateni ne vorbește pe larg. Capcana în care Galatenii erau gata să cadă și care deja îi atinsese în parte, era începutul acestei noi forme a religiei firii păcătoase, care de atunci s-a dezvoltat sub numele de creștinătate.

Cu ocazia întoarcerii lor la Dumnezeu, Galatenii, ca toți credincioșii sub har, primiseră Duhul în virtutea credinței: „Ați crezut în El”, este spus, „și ați fost pecetluitți cu Duhul Sfânt al făgăduinței” (Efeseni 1.13). Religia lor nu era deci religia cărnii, ci a Duhului. Ei fuseseră eliberați de robia păcatului, pentru a fi introduși în deplina libertate a copiilor lui Dumnezeu. Ei primiseră, prin credință, pe Hristos ca Mântuitorul lor. Ei erau mântuiți prin har. Credința în Hristos fusese punctul lor de plecare pentru a intra în toate drepturile lor. Ei erau copii ai lui Dumnezeu, bucurându-se de libertatea harului, iar slava Mântuitorului lor le era asigurată pentru viitor.

Dar această priveriște atât de frumoasă și atât de simplă se schimbase curând. Învățători iudaizanți, adversari înverșunați ai unui har fără amestec, veniseră să-i învețe că ei trebuiau să adauge ceva la ceea ce primiseră prin slujba apostolului Pavel. Aceste adunări, ieșite dintre Neamuri, nu știau că ceea ce li se propusese să adauge la religia Duhului era religia firii păcătoase. „După ce ați început prin Duhul”, zice apostolul, „acum să sfârșiți în firea păcătoasă?” (Galateni 3.3). Acești învățători iudaizanți nu puneau la îndoială harul, dar vorbeau despre perfecțiunea creștinului prin lege. Acesta era în același timp un mijloc de a rămâne alipiți de vechea ordine de lucruri, de a nu termina cu firea păcătoasă, de a păstra legea ca regulă de viață și de a nu întoarce spatele lumii. Legea, dată de Dumnezeu, devenea instrumentul Satanei pentru a îndepărta pe creștin de Dumnezeu și de Hristos. Puține reguli ceremoniale însemnau atât de puțin! Creștinii dintre Iudei nu făcuseră, nu făceau ei încă aceste lucruri? Câteva sărbători? Unde era răul? Taierea împrejur? Nu era aceasta o chestiune de frățietate mai strânsă, pentru a se alipi mai intim de frații iudei? Aceasta nu era fără îndoială acel „nimic de adăugat, nimic de scos” care caracteriza creștinismul Colosenilor și le arăta că totul era în Hristos și că Hristos era totul, dar diferența era atât de neînsemnată! Pentru ce să-ți pierzi timpul discutând aceste lucruri?

De fapt, acest amestec distrugea baza însăși a creștinismului. El devenea baza unui sistem nou care, după ce a restabilit pe omul vechi, nu mai accepta condamnarea sa completă, nici moartea, nici răstignirea firii păcătoase, nici nimicirea îndreptățirii omenești, nici judecarea definitivă a lumii.

Acest sistem atât de modest în primele lui manifestări, a înflorit de atunci; el este religia de astăzi; el o va părăsi chiar în curând, pentru a cădea în necredință completă, căci suntem în ajunul lepădării de credință. Dar niciodată nu se găsește în sistemele religiei omenești, sfârșitul celor trei lucruri menționate la începutul acestor pagini ca trăsătură care caracterizează religia firii păcătoase: sfârșitul omului și al dreptății sale, sfârșitul lumii; când a înțeles puterea acestor lucruri, un credincios nu poate să facă altceva decât să iasă din sistemele religiei omenești.

Religia Duhului cunoaște aceste lucruri și se desparte de ele, căci ea este bazată pe o cu totul altă cunoaștere: „Dacă este ceva în Hristos, este o creație nouă: cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). Iată pentru ce toată epistola noastră, în plin acord cu epistola către Romani, este plină de aceste subiecte: dreptatea divină; omul în întregime dat la o parte; legea fără putere; lumea judecată; un om nou, un al doilea om introdus, Hristos, cu care primul om n-are nici un punct de legătură, decât prin nevoile sale!

Dacă încercăm să rezumăm ceea ce am spus, găsim aceste patru adevăruri pe care Evanghelia ni le prezintă:

Sfârșitul omului vechi pentru a introduce pe omul cel nou. Este un fapt absolut definitiv și complet. Înaintea lui Dumnezeu nu rămâne decât ultimul (adică omul nou).

Sfârșitul cărnii (adică al firii păcătoase). Eu sunt răstignit. Nu rămâne decât Duhul ca având o valoare înaintea lui Dumnezeu. „Cei care sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea păcătoasă împreună cu patimile și cu poftele ei” (Galateni 5.24).

Sfârșitul legii, în acest înțeles că, neadresându-se decât firii păcătoase pentru a o înăbuși prin măsuri categorice, ea nu mai are rațiunea de a fi pentru a dobândi îndreptățire, „căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru îndreptățirea oricărui credincios” (Romani 10.4; Matei 5.17; Galateni 3.24). Sfârșitul lumii. Noi am fost smulși din acest veac rău; dar cerul și slava ne aparțin, noi fiind una cu Isus (Galateni 6.14).

A nu recunoaște aceste adevăruri însemna părăsirea chiar a creștinismului, și iată pentru ce epistola către Galateni este singura care nu începe prin nici o mărturie de afecțiune, cu toate că ea exprimă durerile adânci ale unei iubiri pline de neliniște și care merge până la a pune la îndoială prezența vieții divine (Galateni 4.19).